

MI MLADI

Glasilo učencev OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok

Šolsko leto 2016/2017

Dragi bralec!

Šolsko leto se bliža koncu in čas, da se dogodki zberejo in odmevajo v šolskem glasilu. Zgodilo se je veliko prijetnih, smešnih, veselih, zanimivih in najbrž nekaj tudi manj prijetnih doživetij. Vsi se raje spominjamo lepih in veselih. Gotovo vam bodo ostali v lepem spominu druženja na športnih, kulturnih in tehniških dnevih, v pevskem zboru, v šoli v naravi, na ekskurzijah. O tem pripovedujejo vaši prispevki.

Želimo vam prijetno branje, uspešno do konca šolskega leta ter vesele in zdrave počitnice.

Uredništvo

Slika 1: Lucija Kordiš, 7. razred

Kolofon

MI MLADI: glasilo učencev OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok

IZDAJA: OŠ dr. Antona Debeljaka Loški Potok

UREDNIKA: Almira Levstek

UREDNIŠKI ODBOR: David Kovačič, Almira Levstek, Andrej Starc

LEKTORIRANJE: Almira Levstek, Bogdana Mohar

OBLIKOVANJE: Almira Levstek, Andrej Starc

TIPKANJE: Cvetka Debeljak

ŠOLSKO LETO: 2016/2017

SLIKA NA NASLOVNICI: Ajda Lavrič, 7. razred

SLIKA NA ZADNJI STRANI: Monika Košmrlj, 7. razred

SEZNAM PRIDOBLENIH PRIZNANJ V ŠOLSLEM LETU 2016/2017**Bronasto priznanje Matematika šolsko tekmovanje**

1. razred (Kristian Knavs, Rene Krajec, Teja Mišič, Leila Starc, Jaka Vesel)
2. razred (Žana Bartol, Tia Gerželj Lavrič, Nina Košmerl, Tia Mišič, Žak Turk)
3. razred (Maša Kordiš, Luka Lavrič, Lovrenc Levstik)
4. razred (Patrik Kordiš, Gaja Starc)

Bronasto priznanje Matematika šolsko tekmovanje

5. razred (Kaja Lavrič, Domen Šega)
6. razred (Jan Debeljak, Loti Debeljak, Nadja Košmrlj, Alina Šega)
7. razred (Mark Bačnik, Ajda Lavrič)
8. razred (Gal Grandljič, Sara Šega)
9. razred (Tilen Anzeljc, Gala Bartol, Petra Košmrlj)

Srebrno priznanje Matematika državno tekmovanje

9. razred (Gala Bartol)

Bronasto priznanje Fizika šolsko tekmovanje

8. razred (Sara Šega)
9. razred (Tilen Anzeljc, Gala Bartol, Petra Košmrlj)

Bronasto priznanje Naravoslovje šolsko tekmovanje (Priznanje Kresnička)

1. razred (Žana Benčina, Anika Car, Tija Grandljič, Žiga Knavs, Haidi Kordiš, Špela Turk, Jaka Vesel)

Bronasto priznanje Slovenščina šolsko tekmovanje

4. razred (Urška Lavrič, Klara Mišič, Luka Turk)
5. razred (Hana Anzeljc, Ida Košmerl)
6. razred (Loti Debeljak, Alina Šega)
7. razred (Ajda Lavrič)
8. razred (Sara Šega)
9. razred (Urška Turk)

Srebrno priznanje Slovenščina regijsko tekmovanje

8. razred (Sara Šega)

Priznanje za udeležbo Slovenščina šolsko tekmovanje (Priznanje Mehurčki)

2. razred (Tia Gerželj Lavrič, Naja Knavs, Kaja Lavrič, Lana Lavrič)
3. razred (Hana Cimprič, Maša Kordiš, Žana Košmerl)

Bronasto priznanje Angleščina šolsko tekmovanje

9. razred (Tilen Anzeljc, Klemen Kordiš)

Bronasto priznanje Geografija šolsko tekmovanje

8. razred (Žan Ruparčič, Sara Šega)
9. razred (Tilen Anzeljc, Gala Bartol, Urška Turk)

Srebrno priznanje Geografija državno tekmovanje

9. razred (Tilen Anzeljc)

Bronasto priznanje Zgodovina šolsko tekmovanje

9. razred (Tadej Anzeljc, Tilen Anzeljc, Klemen Kordiš, Petra Košmrlj, Urška Turk)

Srebrno priznanje Zgodovina področno tekmovanje

9. razred (Tilen Anzeljc)

Srebrno priznanje Zgodovina državno tekmovanje

9. razred (Urška Turk)

Bronasto priznanje Biologija šolsko tekmovanje

8. razred (Gal Grandljič)

9. razred (Petra Košmrlj)

Bronasto priznanje tekmovanje o sladkorni bolezni

8. razred (Gal Grandljič, Sara Šega)

9. razred (Gala Bartol, Urška Turk, Pia Ana Gorza)

Zlato priznanje tekmovanje o sladkorni bolezni

9. razred (Urška Turk)

Bronasto priznanje Vesela šola

15 učencev

Srebrno priznanje Vesela šola

4. razred (Gaja Starc)

7. razred (Ajda Lavrič)

Bronasto priznanje tekmovanje iz računalništva

4. razred (Nastja Bambič)

6. razred (Neža Levstik, Tjaša Mišič)

Slika 3: Eva Vesel, metulji

Slika 2: Sara Bartol, metulji

DOGODKI ŠOLSKEGA LETA

NARAVOSLOVNI DAN V GOZDU

Ko sem prišla v šolo, smo se zmenili, da bomo dan preživel v gozdu. Učiteljica nam je razdelila učne liste. Obuli in oblekli smo se in šli v gozd spoznavat nove rastline. Vzeli smo list papirja in ga dali na deblo. Potem smo z voščenko pobarvali list. Naredili smo odtis, nabirali smo plodove in reševali naloge. Imeli smo se lepo. Prišli smo v šolo in pregledali rešitve. S plodovi in listi smo naredili razstavo, zraven smo zapisali imena. Potem smo šli na kosilo. Naravoslovnega dne je bilo konec. Imela sem se odlično.

Ana Lavrič, 2. razred POŠ Podpreska

KROS

Učiteljica nam je povedala, da bomo imeli kros. Zmenili smo se za dan, kdaj bomo začeli vaditi. Napočil je dan vaje za kros. Mihi in Benjaminu je šlo odlično, meni pa ne najbolje. Tako so minevali dnevi vaj. Dva dni pred krosom nam je učiteljica dala obvestila za kros. Morali smo jih pokazati staršem, da so se podpisali. Prišel je dan krosa. Z avtobusom smo se odpeljali do Loškega Potoka. Začeli smo hoditi do proge za kros. Tam smo najprej pomalicali. Ko sem bil na vrsti, sem se postavil za črto. Sodnik je zapiskal na piščalko, mi pa smo začeli teči. Bil sem predzadnji. Vedel sem, da tudi če si predzadnji, si dober. Avtobus nas je odpeljal do doma. Upam, da bom kdaj boljši.

Ažbe Turk, 2. razred POŠ Podpreska

ŠPORTNI DAN

V sredo smo imeli športni dan. Zbrali smo se v šoli. Odpravili smo se na pohod k Beli Vodi. Jutro je bilo zelo mrzlo. Pot je bila dolga. Ko smo prišli na cilj, smo v daljavi videli gore. Med počitkom smo pojedli sendviče. S sošolci smo brcali kamne. Po poti smo videli psa. Pes je bil velik in je lajal. Učenci smo se ga bali. Bili smo utrujeni, zato smo se vrnili nazaj v šolo. Športni dan mi je bil všeč.

Jan Košmerl, 3. razred

Na pohodu smo se imeli lepo. Videli smo našo učiteljico. Z nami so šli učenci iz prvega, drugega in četrtega razreda. Šli smo do Bele Vode. Hodil sem s sošolcem Vidom. Pogovarjala sva se o šoli. Zelo je bilo mraz. V gozdu smo videli smeti. Postanek smo imeli v Dednjeku, kjer smo se okrepčali. Malicali smo pri Beli Vodi. Tam smo se igrali. Po poti domov smo brcali kamenje.

Nik Cimprič, 3. razred

CŠOD – Dom Burja, 7. in 8. razred 28. 11. 2016 – 02. 12. 2016

V CŠOD-ju mi je bil najbolj všeč torek, saj smo obiskali biološko kmetijo, kjer nam je skrbnica povedala, kaj gojijo, kako trgujejo, kam izvažajo pridelke. Popoldne pa smo se naučili pripraviti sardele. Najprej smo jih očistili, nato spekli in pojedli. Bile so zelo okusne. Doma jih še nisem pripravila, rekla pa nisem, da jih ne bom.

Ajda Lavrič, 7. razred

Najbolj sem si zapomnila, ko smo se odpravili v Piran. Tam smo se razdelili v skupine in potem iskali po Piranu razne znamenitosti. Po koncu te naloge smo se odpravili nazaj v dom Burja oziroma naše bungalove, kjer smo imeli počitek, po počitku pa kosilo. Potem pa smo šli nazaj k pouku in tam računali bazalni metabolizem in drugo. Ko je bilo dokončno tega konec, smo imeli zelo dolg počitek.

Monika Košmrlj, 7. razred

V petek smo se zbudili še v zadnje jutro. Ob 08.00 smo se odpravili na zajtrk. Po zajtrku smo se razdelili v skupine in se odpravili na orientacijski pohod v skupinah. Z mano so bili v skupini še Aljaž, Kaja, Ajda, Katja in Jan. Dali so nam zemljevid, ki nas pripelje do različnih postaj. Na teh postajah smo morali pokazati svoje znanje, ki smo ga pridobili v tem tednu.

Mark Bačnik, 7. razred

ŠPORTNI DAN NA SNEGU

Nekega dne smo se s sošolci in učiteljico dogovorili, da bomo imeli športni dan. Zjutraj smo se zbrali v učilnici. Potem smo šli na hodnik in si oblekli kombinezone. Odšli smo na hrib in vzeli sanke. Nekaj časa smo gazili po globokem snegu. Ko smo prišli na hrib, smo se začeli spuščati. Zabavali smo se. Bila je malica. Šli smo do šole in pomalicali. Po malici smo vzeli lopatke. V snegu smo skopali veliko luknjo in se še nekaj časa igrali. Šli smo na kosilo in zabave na snegu je bilo konec. Imela sem se imenitno.

Ana Lavrič, 2. razred POŠ Podpreska

Slika 5: Žana Benčina, 1. razred

Slika 4: Žiga Knavs, 1. razred

KULTURNI DAN

Najprej smo v šoli pomalicali. Potem smo se z avtobusom odpeljali v Ribnico. Tam smo šli do Rokodelskega centra. Iz gline smo izdelali hišice in jih pobarvali. Vodički sta jih dali peči. Nato smo si v muzeju ogledali starinske obleke in lesene izdelke. Z avtobusom smo se odpeljali v kino Ljubljano. V avli smo najprej pomalicali, nato smo šli v kinodvorano. Ogledali smo si film Ledena doba 5. Učiteljica nam je dovolila prigrizke. Ko je bilo konec filma, smo šli na avtobus, ki nas je odpeljal do doma. Dan je hitro minil in želim si, da se še kdaj ponovi.

Ažbe Turk, 2. razred POŠ Podpreska

VELIKONOČNE DELAVNICE

Zjutraj smo v šoli izdelali praskanko. Najprej smo z voščenko pobarvali list papirja. Izstrigli smo ga in ga prebarvali s tušem. Pustili smo ga sušiti. Lotili smo se kokoške, morali smo prepogibati list papirja. Ko je bila kokoška končana, smo jo še okrasili. Bila je zelo imenitna. Ko je bila kokoška končana, smo se lotili še prtička. Najprej nam je učiteljica dala barvni list. Ko smo dobili list, smo s šablono narisali črte. Nato smo list izstrigli na trakove. Začeli

smo plesti prtiček. Bil je zelo imeniten. Z izdelki smo naredili razstavo. Izdelke so videli tudi naši starši in nas pohvalili. Imela sem se super.

Ana Lavrič, 2. razred POŠ Podpreska

NAŠ KULTURNO-NARAVOSLOVNI DAN

V petek, 07. 10. 2016, smo z 9. razredom odšli na kulturni dan v Ljubljano v Cankarjev dom. Na začetku smo si ogledali razstavo o Nikoli Tesli, ki je imela naslov Človek prihodnosti. Najprej nam je vodič povedal o življenju Tesle, kdaj se je rodil in vse do smrti. Zanimivo mi je bilo to, da se je Tesla rodil na meteorno noč. Ogledali smo si tudi njegove izume in najbolj mi je bil všeč eksperiment z električno. Nato pa smo se vsi zbrali v Štihovi dvorani in si ogledali predstavo Veliki pok, v kateri so se predstavili različni fiziki in matematiki, to so bili Nikola Tesla, Albert Einstein, Galileo Galilei, Charles Darwin, Marie Cury. Predstava je prikazovala, kako je hotel Tesla narediti časovni stroj in vsi ti znanstveniki so mu malo pomagali. Najbolj simpatičen se mi je zdel Einstein s svojim karakterjem. Po predstavi pa smo si ogledali še prostore Cankarjevega doma in posmrtno masko Ivana Cankarja, na kateri je ostala še ena dlaka njegovih brk. Cankarjev dom ima 10 nadstropij, 5 nad zemljo in 5 pod zemljo. Nato smo si ogledali tudi dvorane in v največji Gallusovi smo videli, kako so igrali orgle. Nato pa smo se peš odpravili proti gledališkemu muzeju, kjer smo si ogledali, kako so v preteklosti potekala gledališča na prostem. Naš kulturni dan smo zaključili s sprehodom po Ljubljani, kjer smo med drugim videli tudi stavbo Slovenske filharmonije in se slikali pred Trubarjevim spomenikom.

Ta kulturno-naravoslovni dan mi je bil zelo všeč, saj sem se naučila veliko o Nikoli Tesli, spoznala Cankarjev dom in gledališki muzej. Najbolj všeč mi je bila predstava Veliki pok, saj mi je bil zelo simpatičen Einstein s svojo igro, ki je bila drugačna od drugih in zelo znanstvena.

Monika Debeljak, 8. razred

PRVIČ V OPERI

13. 03. 2017 smo se učenci 6., 7., 8. in 9. razreda odpravili na kulturni dan v Ljubljano oziroma natančneje v ljubljansko Opero. Ko smo prišli, smo naredili krog okoli operne hiše, videli smo tudi na novo narejeni del.

Ko sta nas sprejeli vodički, smo si v dveh skupinah ogledali del te zanimive kulturne ustanove. Izvedeli smo, da so opero nedavno obnovili. Šli smo mimo prostorov, kjer so se nastopajoči že opevali, maskirali in uglaševali svoja glasbila. Odšli smo tudi v pododrje. Z obnovo so naredili oder premikajoč.

Po koncu vodenja smo dobili vstopnice. Imeli smo dovolj časa, da se udobno namestimo v prostore – lože 1. reda, od koder je najboljši pogled na oder in orkester. Težko pričakovani nastop se je končno pričel. Najprej je začel igrati orkester, ki je štel okrog 30 članov. Začetno igranje se imenuje uvertura. Komična opera Pepelka se je izvajala v italijanščini. Seveda to ni bil nikakršen problem, saj smo imeli nad odrom slovenske napise.

Opera je govorila o Pepelki in njenih sestrah, ki sta z njo ravnali kot s služkinjo. Vendar na koncu dobrota premaga zlo. Opera je bila dolga kar 3 ure, zato smo se pošteno nasedeli, saj je bil vmes samo en odmor. Presunilo me je, da so igralci napolnili celo dvorano z glasom, in to brez mikrofona. Najboljši pevki in igralci sta se mi zdeli sestri Tizba in Klorinda, saj sta bili smešni, igrivi in zabavni.

Na to predstavo so se prav gotovo pripravljali veliko časa. Ves trud pa je bil poplačan, saj smo se vsem nastopajočim zahvalili za ta prečudovit dan z zelo dolgim močnim aplavzom!

Saša Turk, 7. razred

Pevci opere *Pepelka* so peli v italijanščini, zato so bili nadnapisi. Spremljal jih je orkester. Peli so glasno in lepo. V operi mi je bilo všeč in zanimivo, saj jaz navadno ne poslušam take zvrsti glasbe. Presenetilo me je, da pevci lahko pojejo veliko časa naglas in še zadenejo vse tone. Na kulturnem dnevu sem se imela lepo in upam, da bom še kdaj imela priložnost prisluhniti operi.

Sara Šega, 8. razred

Presenetilo me je, da je dvorana manjša, kot sem pričakovala, pa tudi to, da lahko pevci pojejo tako naglas in visoko. Najbolj všeč sta mi bili sestri Tizba in Klorinda, všeč mi je bil njun značaj. Opera mi je bila na splošno še kar všeč, saj sem jo prvič gledala v živo.

Ana Mohar, 8. razred

Takoj ko se je predstava začela, sem bil začuden nad glasnostjo petja. Po polovici predstave sem se že veselil odmora, saj so me bolele noge. Drugi del mi je minil mnogo hitreje. Zelo mi je bilo všeč, ko so vsi pevci skupaj zapeli.

Žan Ruparčič, 8. razred

Komaj sem čakal, da bomo šli v opero. Ko so nas odpeljali na ogled po operni hiši, sem bil kar začuden, saj sem pričakoval, da je opera zelo velika, pa je bila glede na moja pričakovanja trikrat manjša. Nekateri prostori v operi so bili res zelo lepo poslikani, stebri so bili tudi umetniško oblikovani in zdelo se mi je, kot da so zlati. Opera *Pepelka* mi je bila v začetku všeč in zanimiva, proti sredini pa se mi je že malo spalo. Najbolj zanimivo mi je bilo, da so pevci toliko časa peli z visokim glasom. To doživetje mi bo ostalo v lepem spominu.

Borut Levstek, 8. razred

Predstava *Pepelka* je bila lepa in zelo dolga, trajala je namreč kar tri ure, zato je ob koncu postalo že manj zanimivo. Orkester, ki je igral, mi je bil všeč, saj so glasbeniki zelo lepo igrali. Tudi igralci so mi bili všeč, ker vem, da morajo biti v dobri pripravljenosti, da so lahko nastopali tri ure, igrali in zraven še peli. Na koncu predstave pa so dobili tudi velik aplavz, ki so si ga tudi prislužili.

Lovro Debeljak, 8. razred

KULTURNI DAN, Zaključek BZ, 23. 05. 2017

Na kulturni dan ob zaključku bralne značke smo povabili pisateljico Neli Kodrič Filipić. Pri pisateljici mi je bilo všeč, da je zelo smešna, zabavna in prijazna. Napisala je veliko dobrih knjig, ki bi jih rada prebrala. Ima smiel za humor in si zna izmisliti veliko reči. Zelo rada bi prebrala njene knjige, saj se mi zdijo zanimive.

Lucija Kordiš, 7. razred

V torek, 23. 05. 2017, smo učenci naše šole imeli kulturni dan – zaključek bralne značke. Začeli smo ob 08.15 uri. Bili smo v svojih učilnicah do pol devetih. Nato smo se odpravili v telovadnico, kjer smo učenci 7. razreda nastopili z igro Noč, ko je posijalo sonce. Igra je trajala približno petintrideset minut. Po tem je imela razredna stopnja malico, učenci predmetne stopnje pa smo šli v razrede. Tam smo se pogovarjali o prihajajoči pisateljici Neli Kodrič Filipič. Razredna stopnja se je pogovarjala o njej, predmetna stopnja pa je šla na malico, nato smo bili mi na vrsti za podelitev. Ko smo prišli v telovadnico, se je pisateljica predstavila in povprašala tudi učence, kako jim je ime. Na zanimiv način je spraševala o pravljičnih junakih, kako živijo, itd. Medtem je izbrala nekaj učencev, da so napisali zgodbo. Proti koncu je izžrebala par učencev in ti so dobili nagrado. Po njenem nastopu nam je podelila priznanja za bralno značko. Nato smo odšli v razrede in počakali, da se je ura končala. Del kulturnega dneva je bil tako končan.

Ajda Lavrič, 7. razred

Kakšen je tvoj odnos do branja?

Rada berem. Že ko sem prišla v telovadnico, je bila v zraku tista dobra volja. Najbolj mi je bila všeč njena dobra volja, duhovitost. Sama se je predstavila kot Pepelka. Mislim, da me je prepričala z branjem njenih knjig.

Saša Turk, 7. razred

Pri pisateljici mi je bilo všeč to, da je zabavna, prijazna, ...Si zna izmisliti veliko reči, je domiselna. Z veseljem bi prebrala njene knjige. Je zelo smešna in spodbuja druge k branju njenih ali katerih drugih knjig. Zelo sem se nasmejala.

Monika Košmrlj, 7. razred

ZAKLJUČNI KONCERT PEVSKIH ZBOROV IN GLEDALIŠKA PREDSTAVA

V torek, 23. 5., smo imeli za učence kulturni dan ob zaključku bralne značke in zvečer še za javnost zaključni koncert pevskih zborov, predstavili pa smo se tudi člani gledališkega kluba. Popoldne se je za javnost prireditev začela ob 18. uri. Najprej smo se predstavili člani mladinskega zbora. Zapeli smo pesmi, ki so si jih zbrale učenke devetega razreda, Sara, Petra in Urška. Vsaka si je zbrala po dve. Zapeli smo še pesmi, ki smo si jih zbrali vsi člani zbora. Po našem petju je zapel še otroški zbor s svojimi pesmicami. Nato smo

se predstavili še člani gledališkega kluba, ker pa smo potrebovali še dve vlogi, sta se pridružila še sošolca Mark in Aljaž. Tako smo igrali vsi učenci sedmega razreda. Odigrali smo igro z naslovom Noč, ko je posijalo sonce. Naš nastop je trajal približno petintrideset minut, celoten program pa približno uro in dvajset minut.

Po prireditvi so bili vsi gledalci zadovoljni.

Katja Lavrič, 7. razred

BILI SMO V AVSTRIJI

V soboto, 20. 5., smo se vsi učenci 7. in nekateri učenci iz 8. in 9. razreda odpravili v Avstrijo. Peljali smo se čez Ljubelj in mimo Celovca.

Najprej smo šli na Gosposvetsko polje, kjer smo si ogledali cerkev in vojvodski prestol, kjer so ustoličevali slovenske kneze. Nato smo se odpravili na grad Ojstrovica (Hochosterwitz). Ker gondola ni delala, smo se do gradu peš povzpeli mimo 14 obrambnih stolpov. Grad v preteklosti nikoli ni bil premagan, saj je bil postavljen na 160 metrov visoki skalni vzpetini. Potem smo se odpravili v Minimundus. Tam smo videli svet v malem, saj so vse znamenite zgradbe sveta postavljene v merilu 1 : 25. Med slovenskimi znamenitostmi so na ogled blejski grad, blejski otok in naša največja knjižnica – NUK. Tam smo videli tudi druge znamenitosti (skupaj jih je 160), npr. Eifflov stolp, stolp iz Pise ... Nato smo se odpravili še na razgledni stolp ob Vrbskem jezeru (Pyramidenkogel). Nanj si lahko prišel po stopnicah, ki jih je bilo čez 400, lahko pa tudi z dvigalom. Razgledni stolp ima tri ploščadi, ki nudijo prelep razgled na Vrbsko jezero in celotno avstrijsko Koroško, saj je stolp visok 100 metrov. Z njega pa si lahko prišel po stopnicah, z dvigalom ali pa s toboganom.

Po tem ogledu smo se odpravili domov, kamor smo prišli okoli 20. ure.

Nika Košmerl, 7. razred

V VLOGI NOVINARJEV

RAZBILA SEM SI KOLENO, DA SE MI ŠE ZDAJ POZNA

Intervjuval sem svojo mamo o njenem otroštvu, saj me je zanimalo, kaj je takrat počela.

Kje si živela kot otrok? In kaj si počela?

Živela sem v Retjah na koncu vasi. Imeli smo kmetijo z 2 konjema, 2 kravama, 2 prašičema, 5 ovcami in s 6 kokošmi. Velikokrat sem pasla kravi nad vasjo. Imeni za kravi smo izbrali skupaj – Siva in Rusa. Ko pa sem malo zrasla, sem hodila tudi v gozd. Pazila pa sem tudi svoje mlajše brate.

Kaj si se igrala v svojem otroštvu?

S sosedomimi otroki smo se zelo radi tašali, to pa danes pomeni skrivati. Igrali smo se

Slika 6: Teja Mišič, 1. razred

tudi z žogo, če smo jo le imeli. Včasih pa smo se na kakšnem vrtu igrali gnilo jajce. Ko pa sem bila sama, sem se zelo rada igrala s punčkami iz cunj, ki sem jih naredila sama.

Ali si kot otrok ušpičila kakšno?

Ja, sem, ko smo bili lačni, smo se spomnili, da imajo sosedovi jabolka v kleti. Še dobro, da je bila doma samo stara mama in nas ni slišala, ko smo se pritihotali v klet. Ko smo vstopili, je vsak vzel nekaj jabolk in zbežal. Skrili smo jih v sosedov skedenj in jih čez čas pojedili.

Ali si rada pomagala doma?

Ja, zelo rada. Najraje pa sem pomagala mami pri opravilih v gospodinjstvu, kot na primer pri ribanju tal, pomivanju posode, pranju perila in oblačil, likala sem, pometala dvorišče. Pomagala sem ji tudi na njivi, na kateri je okopavala krompir in odstranjevala plevel.

Si doživela tudi kakšno posebno dogodivščino med otroštvom?

Seveda sem jo! Imeli smo lesene vozičke, s katerimi smo se vozili. Na enem smo bili trije. En dan smo se zmenili, da se gremo vozit po klancu, jaz sem sedela na sredi. Dosegli smo res veliko hitrost, voziček se je nagnil in jaz sem zletela v skedenj. Ko sem se pogledala, sem videla zelo veliko rano na kolenu. Hitro sem šla domov, kjer me je mama oskrbela.

Žan Ruparčič, 8. razred

ČE PA TAKO RADI KLEČITE, PA KLEČITE ŠE NAPREJ

Svojo staro mamo sem povprašala o njenem otroštvu. Opisala mi je takratno šolo, druženja med otroki in življenje na kmetiji.

Šola, v katero si hodila 8 let, se gotovo razlikuje od današnje. Kakšni so bili učitelji? Si rada hodila v šolo?

V šolo, ki je bila v Podpreski, sem hodila peš. Imeli smo enake predmete, kot jih imate vi, le da smo v 4. razredu imeli še srbohrvaščino. Učitelji so bili strožji, kot so sedaj, tudi kazni so bile strožje. Čeprav sem bila v šoli pridna, je nisem marala.

V otroštvu si zagotovo doživela kakšno zabavno dogodivščino ali anekdoto. Se spomniš katere?

Ko sem bila v 3. razredu, je moj sošolec predlagal, da bi klečali, ko bi učiteljica vstopila v razred, in jo s tem razveselili. A učiteljica se ni razveselila, ko nas je videla klečati. Rekla je: "Če pa tako radi klečite, pa klečite še naprej!"

Živela si na kmetiji. Ste tudi otroci pomagali?

Ja, pri delu smo pomagali vsi otroci. Imeli smo konja, 50 ovc in 3 krave. Pred šolo sem tudi pasla ovce.

Kako ste se otroci družili med seboj?

Med počitnicami smo se vsak večer otroci iz cele vasi igrali skrivalnice. Včasih smo se tudi lovili ali pa se le pogovarjali med seboj.

Kakšno je tvoje mnenje o sodobni tehnologiji?

Zdi se mi uporabna, a je otroci preveč uporabljajo in se premalo družijo med sabo.

Sara Šega, 8. razred

ŽE KOT MAJHNO DEKLE VEZALA PŠENIČNE SNOPE

Mami sem si izbral za intervju zato, ker vem nekaj o njej, a sem hotel izvedeti še več, npr. o njeni mladosti in o njenem šolanju v njenih mladih časih.

Mami, ali je bilo tvoje otroštvo bistveno drugačno od otroštva sodobnih otrok, kakšno je bilo?

Moje otroštvo je bilo bolj umirjeno, saj nismo imeli elektronskih naprav, veliko več smo se družili z vrstniki, se igrali družabne igre in se zabavali. Nismo imeli veliko prostega časa, ker smo pomagali staršem pri delu na kmetiji.

Ali je bilo delo na kmetiji naporno?

Naporno je bilo predvsem za moje starše, ker ni bilo še strojev in je bilo potrebno veliko dela opraviti ročno. To pa nam je vzelo veliko več časa kot danes. Najbolj mi je ostala v spominu žetev pšenice, saj so me že kot majhno dekle učili vezati snope, ki sem jih sama zložila na voz. Oče je odpeljal voz s pšenico v mlatilnico, ki je stala v Travniku, kjer zdaj stoji gasilski dom. Zelo zanimiv je bil postopek mlatenja pšenice, ki je ločil klasje od slame.

Katere živali ste imeli na kmetiji?

Poleg goveda smo imeli prašiče, kokoši in konja, ki je imel do prihoda traktorja veliko vlogo pri vsakdanjih opravilih (oranje, vprega voza ...). Konj je bil namenjen izključno za dela na kmetiji, v gozdu, na poljih; za razliko od danes, ko ga imamo za hobi.

Slika 7: Anja Mohar, 6. razred

Ali je bila šola v vaših časih zahtevnejša kot danes?

Zdi se mi, da smo se učili bolj življenjske stvari. Vse je potekalo nekako bolj mirno, poudarek je bil na splošni razgledanosti. V šolo smo hodili peš, tudi otroci iz Malega Loga, saj ni bilo nobenega organiziranega prevoza. Učenci višjih razredov so sodelovali pri različnih opravilih v šoli, na primer: sadili in pobirali krompir na njivi v Retjah, grabili listje po poti na Tabor, pomagali hišniku pri spraviu premoga ...

Gal Grandljič, 8. razred

ŠOLA MOJIH STARŠEV

Moj dedi je osnovno šolo obiskoval od leta 1962 do 1970. V šolo je hodil 1 km daleč. V šolo je prihajal peš. Imel je nahrbtnik iz platna. Ni imel tako dosti šolskih potrebščin kot jih imamo danes. Imel je le nalivno pero, svinčnik, le nekaj barvic, leseno puščico, zvezke, čitanko (berilo), učbenike, ravnilo, šestilo. V razredu je bilo približno 40 otrok. Učitelji so bili strogi, resni. Učbeniki so bili črno-beli, ... shranjenega nima nobenega učbenika. Predmeti so se imenovali: lepomis, računstvo, slovenščina, zgodovina, fizika, kemija, petje, likovni pouk. Mize in stoli v učilnici so bili v vrstah. Opremljena je bila z mizami, stoli, pečjo na drva, Titovo sliko na steni, katedrom. Poredne otroke so kaznovali tako, da so jih po pouku zaprli, topli so jih s

šibo, morali so dati podpis staršem. Za malico je bil ponavadi kruh s kakšnim namazom, čaj ali bela kava. Pred šolo so igrali igre z žogo. Moj dedi se spominja pravil iger. V šoli se je počutil še kar dobro. Dedi se spominja kar dosti nepozabnih dogodkov.

Gaja Starc, 4. razred

Slika 8: Tija Grandlij, 1. razred

Slika 9: Haidi Kordiš, 1. razred

Moja babica je začela hoditi v šolo leta 1959 v Dravogradu. V šolo, ki ni bila daleč od doma, je hodila peš. Nosila je bratovo šolsko torbo, torej ni imela nikoli nove. Razen novih zvezkov so bili učbeniki in ostale potrebščine stare. Dobro se spominja lesene peresnice, v kateri so bili svinčniki, peresniki, črnila in pivniki. Imela je tudi predpasnik za zaščito obleke. Žal, iz šolskih časov ni ohranila ničesar. V razredu je bilo kar 55 otrok. Učitelji so bili strogi, saj je bilo veliko otrok. Poredne otroke so kaznovali tako, da so morali med šolsko uro stati. Učilnice so imele lesene klopi in stole razporejene v štiri vrste. Tabla je bila črna. Vse je bilo zelo preprosto. Za malico so imeli belo kavo in črn kruh ter nikoli dovolj časa, da bi jo lahko vso pojedli. Babica se je v šoli učila enake predmete kot danes mi, tudi angleški jezik. Učila pa se je še srbohrvaščino. Iger, razen športa, se niso igrali. Na šolskem dvorišču so najraje igrali rokomet. Radi pa so tudi tekali in med seboj tekmovali, kdo bo hitrejši. Babica je rada hodila v šolo, saj so jo učitelji imeli radi, ker je bila pridna. V spominu najbolj hrani bonboniero, ki ji jo je podarila učiteljica gospa Matilda Nordel.

Slika 10: Anika Car, 1. razred

Kailash Isabel Guzman Tanguma, 4. razred

DOŽIVLJAJI - ZGODILO SE JE ...

KARATE TEKMOVANJE

V soboto sem šla na državno tekmo. V telovadnici smo se preblekli. Postavili smo se v vrsto in poslušali himno. Šli smo po parih in vadili. Morali smo se umakniti, saj so začeli tekmovali. Na veliki tabeli sva z Mihom videla, da sva midva na vrsti. Prve tekme nisva zmagala, drugi dve pa. Takoj sva izvedela, da sva druga. Šla sva jest, potem je bila podelitev medalj. Vsem so razdelili medalje, ki so si jih zaslužili vključno z nama. To je bil najboljši dan na svetu.

Anamarija Volf, 2. razred POŠ Podpreska

Nekega dne smo šli jaz, Klara in mami z atijem v Globoko. Šli smo na tekmo karateja. Preoblekli smo se, ko sem na tabli videl svoje ime. Zavezal sem si modri pas. Šel sem na tatami. Tekmoval sem proti rdečim. Bil sem vesel, ker sem bil boljši. Kmalu je bila podelitev medalj. Jaz sem bil vesel, da sem bil drugi. Potem sem se preoblekel. Imel sem se lepo. Šli smo domov. Medaljo sem obesil na polico.

Miha Križ, 2. razred POŠ Podpreska

ZBOLEL SEM

Ko je bil dež, sem brez dežnika skakal po lužah. Šel sem noter, ker se nisem dobro počutil. Mami mi je zmerila vročino. Počival sem v postelji in pil čaj. Ko je vročina minila, sem šel lahko v šolo. Spoznal sem, da ne smem skakati v dežju po lužah brez dežnika.

Danijel Malnar, 2. razred POŠ Podpreska

POČITNICE PRI SESTRICNI

Med počitnicami sem šel k sestrični. Vsak dan sva šla na sprehod. Včasih sva šla tudi kolesarit. Vsakič, ko sva kolesarila, sva šla sama. Kolesarila sva do Šegove vasi. Vsak dan sva se zunaj igrala. Dnevi so minevali krasno. Nato smo se z Nikinima staršema dogovorili, da bomo šli na Bloško jezero. Preplavala sva celo jezero. Tam naju je teta Andreja slikala. V Bloškem jezeru so bile ribe. Bilo je zabavno. Šla sva lizat sladoled. Potem smo šli domov. Vsak večer sva tudi brala. Naslednji dan so me prišli iskat starši. Imel sem se lepo.

Ažbe Turk, 2. razred POŠ Podpreska

Slika 12: Kaja Rojec, 7. razred

Slika 11: Katja lavrič, 7. razred

OSEBNI PIKNIK

Ko sva bila z Eriko sama doma, sva imela piknik. Najprej sva si razdelila dela. Eden je opral hrenovke in oblikoval čevapčiče, drugi pa jih je dal peči. V čevapčičih in hrenovkah sem naredil zarezice. Ko so se dobrote pekle, sva jih sproti obračala. Spekle so se. Dokler so se hladili, sva se igrala. Jedla sva jih. Ko sva se najedla, sva šla počivat. Imel sem se lepo.

Ažbe Turk, 2. razred POŠ Podpreska

ŠARO

Nekega torkovega večera, ko sem zlagal lego kocke, se je pripeljal moj stric domov. Stekel sem ven, da bi ga pozdravil. Pogledal sem v prtljažnik in zagledal sivega psička. Ime mu je bilo Šaro. Skupaj sva ga odnesla noter, ga pokrtačila in zavila v odejo. Popil je mleko, pojedel meso in zaspal. Kmalu se je zbudil in se igral z mano. Potem se je polulal na mamino preprogo. Mami

je bila jezna, ampak mu je oprostila in pobrisala lužico. Pozno je bilo že in skupaj sva šla spat. Želim si, da Šaro nikoli ne bi odrastel, ampak vem, da bo.

Slika 13: Nika Košmerl, 7. razred

Benjamin Vukalić, 2. razred POŠ Podpreska

URA ŠPORTA

Nekega petka smo šli v telovadnico in smo skakali s kolebnicami. Najprej smo vadili. Vsak je imel partnerja, malo smo vadili, potem smo skakali za največ skokov. Moja sošolka je skočila 65 skokov. Nato sem prišel jaz in skakal sem in skakal, dokler nisem padel. Presenečen sem bil, ker sem skočil 69 skokov in bil sem najboljši v razredu. To je bil moj

najboljši dan v življenju. Cel dan sem se veselil in vpil.

Benjamin Vukalić, 2. razred POŠ Podpreska

PIKNIK

Na taboru na Blokah sem morala odlomiti koničasto vejo. Z vodičko smo šli do zbirališča, kjer so zakurili večji ogenj. Dobili smo hrenovke. Napičili smo jih na palice in jih pekli. Zaradi ognja so me pekle oči, zato sem šla stran. Ko sem pojedla hrenovko, je sledil disko. Bila sem utrujena, zato sem šla rajši spat. Na taboru mi ni bilo prav všeč.

Anamarija Volf, 2. razred POŠ Podpreska

IZGUBIL SEM SE

Pred sedmimi leti se mi je zgodilo nekaj groznega. V veleblagovnici sem se izgubil. Sestri sta si ogledovali obleke, z očetom pa sva šla na oddelek z igračkami. Tam sem tako zavzeto opazoval igrače, da je oče kar naenkrat izginil. Ko sem to opazil, sem se hudo prestrašil. Na oddelku igrač sem opazil trgovko, se ji predstavil in povedal, da sem se izgubil. Odpeljala me je na informacije in po zvočniku povedala, da se je izgubil triletni fantek. Oče in sestri so takoj vedeli, da sem to jaz. Prišli so pome. Vesel sem stekel k njim. To izkušnjo si bom zapomnil za vedno in zdaj sem bolj previden.

Slika 14: Lara Kordiš, metulji

Domen Šega, 5. razred

IZGUBIL SEM SE NA IGRALIH

Ko sem bil star štiri leta, smo se s starši odpravili na izlet v Volčji Potok. Tam smo si ogledovali cvetlice ter razstavljene dinozavre. Po končanem ogledu smo šli na igrala. Sam sem izbral hišico s tobogani in podzemnimi hodniki. Nekaj časa sem se igral po toboganih, nato pa sem zlezal v luknjo s petimi rovi. Štirje rovi so imeli izhod blizu hišice, eden pa je imel izhod do roba gozda. Zlezal sem v tistega, ki me je pripeljal na rob gozda. Od tam sem zataval v gozd. Ko sem opazil, da ni nikogar, sem začel jokati. Šel sem skozi grmovje in tam sem zagledal očija in starejšega brata. Skupaj smo se odpravili nazaj do tobogana, kjer sta me že čakala Aleks in moja mami.

Rok Samsa, 5. razred

PRVIČ NA GORI

Pred enim letom smo s sorodniki sklenili, da se povzpnejo na Snežnik. Ko smo se zjutraj zbudili, je grmelo, zato smo imeli pomisleke.

S sorodniki smo se dobili na Sviščakih. Skupaj smo se podali na Snežnik, saj se je naredil lep dan. Na naši prvi postaji so bila nacepljena drva. Ob njih je bila tabla. Na njej je pisalo, da naj vsak pogumen otrok vzame poleno in ga nese na goro. Jaz in bratranec sva vsak vzela poleno. Pot do vrha ni bila težka. Nekajkrat smo se še ustavili.

Ko smo prišli na vrh, sva z bratranec najprej odložila poleno na kup, nato pa pogledala okoli sebe. Odprl se nam je čudovit razgled. Opazili smo tudi planike. Nazadnje smo se odpravili v planinsko kočo. Tam smo si naročili skodelico čaja.

Med čakanjem na čaj smo se vpisali v knjigo. Ko smo popili čaj, smo se odpravili v dolino. Pot s Snežnika je bila zanimiva. Ko smo se vračali v dolino, so se začeli zbirati temni oblaki in kar naenkrat je začelo rositi. Imeli smo veliko srečo, da ni rosilo že, ko smo bili na gori. Nato smo odšli še v gostilno nekaj malega pojedst. Ko smo pojedli, smo šli vsak proti svojemu domu. Bilo je zanimivo doživetje. Upam, da se s sorodniki še kdaj odpravimo na kakšno goro.

Kaja Lavrič, 5. razred

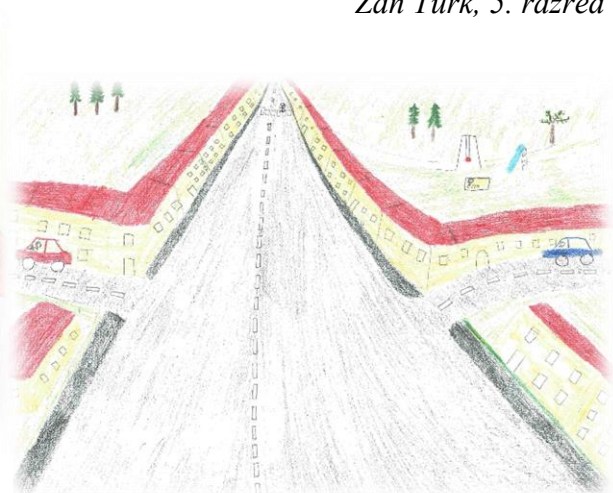
IZGUBIL SEM SE

Pred štirimi leti sem šel s starši na ribniški sejem. Tam je bilo veliko ljudi in stojnic. Hodili smo mimo različnih stojnih. Mami in ati sta me opozarjala, da ju moram držati za roko. Imel sem željo, da bi dobil delovni kombinizon z narisanim traktorjem. Med hojo sem se včasih izmuznil iz oprijema roke. Tisti trenutek je bil usoden. Mami je obračala pozornost na levo stojnico, ati pa na desno stojnico. Sam sem odšel naprej v množico ljudi. Še preden sem se zavedal, sem bil izgubljen. Ko sta starša v paniki opazila, da me ni, sta poklicala policijo. V tem času sem taval naprej in jokal. Toliko ljudi, pa nihče me ni opazil. Ustavil sem se pri stojnici, kjer me je opazila vzgojiteljica Andreja. Kmalu za tem so prišli varnostniki, policija, ati in mami. Bil sem prestrašen, zmeden in vesel, da so me našli. Starša sta me objela in tudi okregala. Tega dneva ne bom nikoli pozabil. Na ribniški sejemu pa ne bom šel več.

Žan Turk, 5. razred

Slika 15: Sandra Kuhar, 8. razred

Slika 16: Sara Šega, 8. razred

NENAVADNE SANJE

Ko sem bila v prvem razredu, sem rada gledala risanko o čarovnici Bibi. Velikokrat sem si želela imeti take moči kot ona. Neke noči, ko sem zaspala, sem se zbudila v nekem velikem mestu. Tam pa sem videlo polno čarovnic. Tudi jaz sem dobila metlo in čarobno moč. Z mladimi čarovnicami smo skupaj letele okoli mesta. Kadar smo bile lačne, smo si pričarale najslajše slaščice. V mestu je živela tudi stara in zlobna čarovnica. Ta čarovnica ni marala

mladih in prijaznih čarovnic. Nekega dne se je odločila, da nas vse ulovi in zapre v svoj grad. Najprej se je odločila, da ulovi mene. Zelo me je bilo strah. Metla me ni hotela ubogati. Leleta je nizko in počasi, takrat pa me je čarovnica hotela zgrabiti, jaz pa sem padla v globok prepad. Padala sem globoko, krilila sem z rokami in kričala na pomoč. Takrat pa sem se zbudila. Zraven postelje pa je stala mami in me tolažila. Še sreča, da so bile to samo sanje.

Zala Šega, 5. razred

MORSKA DOGODIVŠČINA

Letos smo se odpravili na morje v Portorož. Ko smo prispeli, smo odšli na plažo. Tam sem se začela takoj potapljati.

Pri tretjem potopu sem zagledala velikega leščurja. Zamikalo me je, da bi ga prinesla iz vode. Mislila sem, da je samo prazna školjka. Prijela sem ga in ga prinesla ven. Rekla sem mami, naj me slika z njim. V tistem trenutku pa se je začel premikati. Tako sem se prestrašila, da sem zakričala in ga vrgla na tla. Prijela ga je še mami in tudi ona se je prestrašila in ga vrgla na tla. Nekaj časa smo ga opazovali, nato pa sklenili, da ga vržemo nazaj v morje. Veselo je zadihal in naslednji dan sem ga ponovno videla v morju.

Ta dogodek se mi je močno vtisnil v spomin in sedaj se leščurjev ne bojim več.

Ines Lavrič, 5. razred

PRVIČ PRI SVETEM OBHAJILU

Dve leti nazaj, v nedeljo sem imela prvo sveto obhajilo. Zjutraj me je mami zbudila ob pol osmih. Pojedla sem zajtrk in čez nekaj časa je prišla frizerka. Uredila mi je lepo pričesko. Potem sem se oblekla v svojo novo obleko. Po vrhu pa sem imela pregrinjalo. Petnajst čez devet smo se odpravili na Tabor k cerkvi. Pred cerkvijo nas je fotograf fotografiral. Ko je bila ura deset, smo se odpravili v cerkev. Šli smo v koloni skupaj s starši. Tam nam je pevski zbor zelo lepo zapel. Po obhajilu smo dobili vsak svojo svečko, ki smo jo prižgali in pred oltarjem skupaj zapeli pesem. Po koncu maše pa smo se fotografirali z župnikom in s svojo družino. Nato pa smo odšli še k mami v Retje, kjer sem se tudi z njo fotografirala. Potem smo odšli v gostilno na kosilo. Kosilo je bilo zelo dobro. Ko smo pojedli, smo še malo klepetali, nato pa odšli domov. Doma smo priredili zabavo še za ostale sorodnike in prijatelje. Imela sme tudi veliko torto, ki je bila zelo dobra. Dobila sem tudi veliko daril in čestitk od staršev, sorodnikov in prijateljev.

Na mojem obhajilu smo se imeli zelo lepo, saj so se zbrali vsi sorodniki in prijatelji. Skupaj smo se poveselili, zato ne bom svojega svetega obhajila nikoli pozabila.

Hana Anzeljc, 5. razred

KAKO SEM DOBIL PSA

Bližal se je moj rojstni dan. Za rojstni dan sem si zaželel psička. Malo me je mučila misel, kako se bo kužek navadil na stanovanje.

Tisti dan sem šel zjutraj v gozd. Ko smo se vrnili, je k meni prišel moj prijatelj Žan. Igrali smo se v sobi in potem je prišla moja mami s škatlo z veliko rdečo pentljo in iz nje se je pokazal majhen psiček. Izgledal je kot majhna puhasta kepica z radovednimi učki. Mami ga je postavila na tla in kužek je pritekel k nam.

To je bilo najlepše presenečenje do zdaj. Rina imam zelo rad in komaj čakam, da pridem iz šole, ker me moj Rinček že čaka.

Aleks Samsa, 5. razred

MOJE PRVE INJEKCIJE

Bile so poletne počitnice, ko smo šli v Bosno k moji babici. Tedaj pa se je zgodilo nekaj zelo groznega.

Bilo je zjutraj. Ko sem se zbudil, sem bil zelo vroč. Mami mi je izmerila vročino. Bil sem bolan. Takoj me je peljala k zdravniku. Zdravnik je povedal, da bo minilo. Dal je še sirup proti vročini. Naslednji dan sem pa okoli polpoldne dobil izpuščaje. Spet sem bil pri zdravniku. Zdravnik je povedal, da moram prihajati vsako jutro in vsak večer, ker mi je predpisal injekcije. Bilo me je zelo strah, ker je bila to moja prva izkušnja z injekcijami. Prvič me je bilo zelo strah. Ko sem videl injekcijo, sem hotel takoj domov. Sestra me je tolažila, da ne boli, jaz pa ji nisem verjel. Vsak dan pa me je res manj bolelo. Po enem tednu je bilo že boljše in ravno tedaj smo se morali vrniti domov v Slovenijo.

Emir Avdić, 5. razred

GOZDNA HIŠICA

Jaz in bratranca smo bili na počitnicah pri mami. Drugi dan smo šli na Kozjek. Tam smo našli lep kotic, kjer smo se odločili, da bomo zgradili hišico. Vzeli smo vejnik in se lotili dela.

Slika 17: Saša Turk, 7. razred

Potrgali smo praprot in posekali majhna drevesa. Ko sem hotel posekati lesko, sem si skoraj odsekal prst. Bratranca sta zmetala vse veje na kup. Začeli smo jih zapikovati v zemljo. Ko smo že skoraj končali z delom, nam je zmanjkalo vej. Šli smo jih še nasekat. Ko smo vse zapičili, so se nam podrle. Ata nam je predlagal, naj palice ošpičimo. Začelo se je večeriti in morali smo oditi domov. Tretji dan smo nadaljevali z delom. Gradili smo po atovih navodilih. Čez nekaj časa je bila hišica postavljena. Nastala je prava umetnina. Zelo

smo bili zadovoljni z našo hišico. Ko bosta bratranca naslednjič prišla na počitnice, bomo odšli k naši hišici.

Miha Bambič, 5. razred

DOBILA SEM MAČKA

Letos avgusta sva se zjutraj z očetom peljala proti Dragi. Ustavila sva se v trgovini v Novi vasi. Videla sva mačka, ki je bil zelo suh. In ker imam zelo rada mačke, me je oče vprašal, če bi ga vzela in seveda sam privolila. Dala sva ga v kletko in sva se odpeljala v Drago. Ko sva prišla, sva mucku dala jesti in piti. Potem sva se z očetom igrala z njim. Ko sva prišla domov, se ga je tudi mami zelo razveselila. Prvo noč je spal z nami, ampak nas je ves čas zbujal, zato je drugo noč spal na hodniku. Ko pridem domov, vedno priteče k meni. Zelo ga imam rada.

Eli Vršič, 5. razred

DOBILA SEM KUŽKA

Ati mi je dolgo obljubljal, da mi bo kupil kužka. Tisti teden, v torek, leta 2011, mi je rekel, da greva po kužka. Šla sva v Novo mesto. Tam je bilo zelo veliko kužkov. Ati mi je rekel, naj si izberem enega. Izbrala sem si ga in šla sva domov. Ko smo prispeli, je bil malo prestrašen, a se je počasi navadil. Mami mu je pripravila prostor, kjer bo spal. Malo je še bil pri meni v naročju, a potem je šel spat. Drugi dan je bil zelo živahen, radoveden in nagajiv. Še zdaj ga imamo in nikoli ne bom pozabila tega dogodka.

Ines Kuhar, 5. razred

PREDSTAVIM SE

Ime mi je Kailash Isabel, pišem se Guzman Tanguma. Živim v Dragi pri Loškem Potoku. Stara sem 9 let. Obiskujem 4. razred osnovne šole dr. Antona Debeljaka v Loškem Potoku. Doma govorim slovensko, ker živim samo z mamo, ki je po narodnosti Slovenka. Očca je po narodnosti Mehičan, zato razumem tudi špansko, govorim pa slabo. Letos sem se začela učiti angleščino, to je zame tuj jezik. V šoli imam najraje likovno umetnost. Sem vegetarijanka in veliko prostega časa namenim jogi za otroke. Učim se asan, pranajam, manter v sanskritu in badžanov. Pogosto hodim na mednarodne seminarje joge. Bila sem že v Avstriji, na Madžarskem, na Češkem in tudi v Indiji.

Kailash Isabel Guzman Tanguma, 4. razred

Slika 19: Lana Mohar, 6. razred

Slika 20: Loti Debeljak, 6. razred

Slika 18: Anja Mohar, 6. razred

MOJA SESTRA

Imam sestro Pino. Stara je štiri leta. Ima svetle skodrane lase. Zelo jo imam rada. Njeni prijateljici sta Lina in Zoja. Najraje nosi belo majico in črne hlače. Obuta je v piščančke. Njena najljubša hrana je sladoled. Zjutraj zgodaj vstane, ker se ji mudi v vrtec. Njena najljubša pesem je Na kmetiji. Zvečer gre pozno spat.

Naja Knavs, 2. razred

MOJ ATI

Mojemu atiju je ime Damjan. Ima rjave lase in rjave oči. Vsak dan se vozi v Ljubljano, kjer popravlja avtomobile. Ko pride domov, greva skupaj na sprehod. Rad sem v njegovi družbi in mu pomagam pri različnih opravilih in se od njega učim, da bom znal, ko bom tudi jaz postal velik.

Taj Knavs, 2. razred

MOJA MAMI

Moji mami je ime Karmen. Ima modre oči in svetlo rjave lase. Najraje nosi črno trenirko in belo majico. Je zelo prijazna in delavna. Zelo rada peče pecivo. Vsako jutro zgodaj vstane in ima čez dan veliko dela. Poleg svoje družine skrbi še za starega ata, ki je zelo bolan.

Nik Kordiš, 2. razred

Moja mami ima srednje dolge črne lase. Ima rjave oči. Najraje nosi črno barvo. Je zelo pridna, ker nam vedno skuha kosilo in vse pospravi. Včasih ji tudi jaz pomagam. Zvečer me vedno pocrklja. Zelo jo imam rada.

Nina Košmerl, 2. razred

Slika 23: Ajda Lavrič, 7. razred

Slika 22: Lucija Kordiš, 7. razred

Slika 24: Monika Košmrlj, 7. razred

Slika 21: Saša Turk, 7. razred

NAŠ KUŽA

Pri mami imam psa Nerota. Je črne barve. Z njim se rada igram. Rada ga božam in grem z njim na sprehod. Dam mu tudi za jesti in piti.

Nina Košmerl, 2. razred

Pri mami in atu imamo psa Pikota. Ko pridemo na obisk, Piko zalaja in veselo miga z repom. Vesel je, ko ga pokličem. Če je odvezan, od veselja skače po meni. Jaz cvilim in skačem, čeprav me ne bo ugriznil. Vseeno ga imam rada.

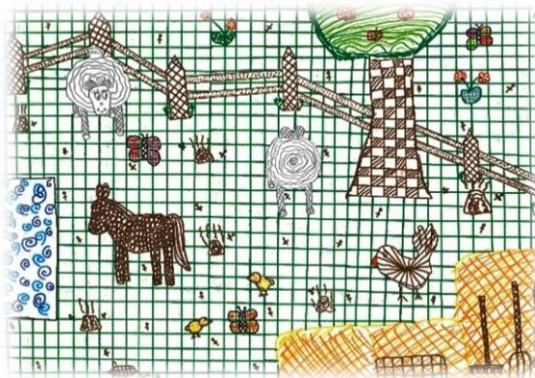
Ula Turk, 2. razred

Najraje ima kosti. Včasih je nagajiv. Dlako ima črno in belo, na obrazu ima rjavo liso. Rad se igra s prijatelji. Rad ga peljem na sprehod. Včasih se igrava z žogo in skupaj tekava po vrtu. Kadar me ne uboga, ga privežem na vrstico. Ponoči spi v hiši.

Taj Knavs, 2. razred

Slika 26: Alina Šega, 6. razred

Slika 25: Nika Košmerl, 6. razred

Ata in mama imata psa Pikota. Je manjši in ima bele in črne lise. Rep pa ima košat. Uto ima pri skednju. Večkrat grem z njim na sprehod. Je močan, zato ga dobro držim na povodcu. Ko se vrneva, Piko utrujen leže v hišico. Želel bi imeti svojega psa.

Žak Turk, 2. razred

Mama ima psa Bena. Ben je črne in bele barve. Rad se igra z žogo. Jaz mu vržem žogo, on pa jo ujame. Z mamo gre na vikend, tam teče, podi se za kravami in laja na ljudi, ki hodijo mimo. Bena imam zelo rada. Ta teden pa dobimo psičko, ki ji bom dala ime Loti.

Tia Lavrič, 2. razred

Pri mami doma imam psičko Piko. Ima črno dlako in rjave lise. Je manjše postave. Ima kratek repek. Ko pridem domov, grem po žogo in se grem z njo igrat. Večkrat grem z njo na sprehod.

Žana Bartol, 2. razred

NAŠ KONJ KID

Kid ima belo dlako. Ima rjavo sedlo in rjavo uzdo. Ima dolg rep. Ima belo grivo. Je zelo velik. Rada ga jaham. Zelo hitro teče. Je vrste lipicanca. Ima zelo dolgo belo dlako. Zelo je lep, kot biser. Je tudi trmast. Ima močna kopita in biva v boksu. Poleg njega živi kobila Larisa, ki pa ni naša kobila. Kida imam zelo rada. Z njim gre ati na žeganje konj. Ima rdeče oglavje. Zelo rada ga krtačim.

Naja Knavs, 2. razred

Slika 27: Aleksandra Kitanovska, 6. razred

NAŠA RIBA

Naši ribi je ime Zlatka. Živi v akvariju. Dobila je ime po zlati lisi. Stara je štiri leta. Hranimo jo šestkrat na teden, sedmi dan pa ima post. Ko odpremo akvarij, že nestrpno plava po vrhu in čaka na hrano. Je zelo radovedna. Ves čas dviguje kamenčke po dnu akvarija. Za družbo pa ima še po dve zlati ribici in dve črni ribici.

Slika 29: Miha Križ, 2. razred POŠ

Slika 28: Ažbe turk, 3. razred POŠ

Lana Lavrič, 2. razred

Moja zlata ribica je majhna. Ima grad. Enkrat na dan jo hranim. Ob petkih ali ob sobotah pomivam akvarij. Tudi mami pomaga pomiti akvarij. Včasih tudi gledam, kako plava okoli gradu.

Veronika Debeljak, 2. razred

NAŠA PAPIGA

Doma imamo papigo skobčevko po imenu Kiki. Njegovo perje je modro rumene barve. Ima svojo kletko. V kletki ima sipino kost. Z njo si brusi kljun. Hrani se z mešanico semen. Zelo rad se guga na gugalnici in čivka.

Kaja Lavrič, 2. razred

MOJ MAČEK

Pri nas doma imam mačka Toma. Je zelo len in razvajen maček. Je bele in črne barve. Ima svetlo moder ovratnik z zvončkom, da ga najdem.

Tia Mišič, 2. razred

Mojemu mucku je ime Tomi. Ima črno in belo dlako. Oči ima svetlo zelene. Hrani se z miškami, ki jih ulovi na polju. Doma mu dam hrano za mačke. Najraje se igra z vrvico. Zelo rad pa se tudi pocrklja v naročju.

Nik Kordiš, 2. razred

Naš maček je star štiri leta. Ime mu je Miki. Ima dolgo, sivo belo dlako. Je debel. Ko je bil še majhen, je bil navihan in rad se je igral. Ko sem ga dražila, me je popraskal. Včasih pa je splezal mamicu v naročje in se stisnil kot dojenček. Zdaj ga pogosto ni doma.

Suzana Rojec, 2. razred

Miško ima zelene oči in črn kožušček. Miško se me boji. Rad hodi po hiši. V sobi ima svojo posteljo. Miško je večkrat bolan. Miško je zelo star.

Jerca Lavrič, 2. razred

PESNIŠKI NAVDIHI IN SNOVANJA, RAZMIŠLJANJA IN POTI DOMIŠLJIJE**UGANKE**

Je zelena
in skače naokrog,
dela rega, rega reg. (abaž)

Bela gospodična mična
v december prileti,
v marcu pa odleti. (amiz)

Trije možički skakljajo
in špičaste čepice imajo. (itarkš)

Je majhna in dela dri, dri,
ko se otrokom v šolo mudi. (aru)

Anamarija Volf, 2. razred POŠ Podpreska

Ima vrata in okna,
a ni hiša.
Pije bencin
in iz ritke se mu dim ven kadi. (otva)

Oči iz gumbov, usta iz gumbov,
tri kepe in korenček za nos. (kažens)

Ažbe Turk, 2. razred POŠ Podpreska

Slika 30: Jaka Slavec, 1. razred

Slika 31: Kristian Knavs, 1. razred

PESMICA

Sem muca Živa,
zelo nagajiva
in rada se igram.

Lilija lebdeča,
lepo drhteča,
pa čeprav nisi rdeča,
si zelo dišeča.

Sonce rumenkasto,
ti si res zlato,
ker pogreješ nas
vsak dan.

Anamarija Volf, 2. razred POŠ Podpreska

MODRO JE...

Vse je modro. Vse je modro.
Modro je nebo in moje oko.
Modro je morje in obzorje.
Moder je balon in bonbon.
Moder je kupon in tudi žeton.
Modre so reke in obleke.

Vid Knavs, 3. razred

Slika 32: Rene Krajec, 1. razred

ZELENO JE ...

Vse je zeleno. Vse je zeleno.
Zelena je trava, ki jo je krava.
Zelena je smreka,
poleg nje pa teče reka.
V roki imam zelen balon,

ližem pa tudi bonbon.
Zelena je tudi krošnja,
ko se začne košnja.
Zelena je moja prijateljica
in to je deteljica.
Zelena je knjiga,
ker je v njej veliko namiga.

Maša Kordiš, 3. razred

RDEČA

Vse je rdeče, vse je rdeče.
Rdeča je roža,
ki metuljček jo boža.
Rdečo barvo srce ima,
saj vsak človek ga ima.
Rdeča je pesa,
ki jo mami v solato meša.
Rdeč je balon
in zraven ližem bonbon.
Rdeč je moj magnet
in tudi jagodni sladoled.

Žana Košmerl, 3. razred

Na polju raste rdeči mak,
nad njim pa plava bel oblak.
Rdeča je Sarina rutka,
za njo pa teče mala putka.
Rdeči so noski otrok,
ko pozimi skačejo naokrog.
Vesel sem, ko je nebo rdeče,
saj takrat Miklavž piškote peče.

Lovro Levstik, 3. razred

Slika 33: Nejc Levstek, 8. razred

ŠOLA ZA FANTE

V šoli za fante klopi so kot kante,
pije se veliko "Fante".

Fantje radi norijo,
se po razredu podijo
in učitelje jezijo.

Učitelj fante v vrsto postavi
in jih z žogo na glavi pozdravi.

učenci 4. razreda

ŠOLA ZA PUNCE

V šoli za punce
klopi so kot lunce,
lica in usta rdeča,
od šminke žareča.

Punce oblečene so v krila,
v torbi imajo različna ličila.

Rade klepetajo,
se smehljajo, zabavajo
in za fanti gledajo.

Fante vabijo na ples:
"Punce zdaj gre pa zares!"

učenci 4. razreda

V šolo za punce
hodila bi jaz,
da lahko bi imela
vsak dan naličen obraz.

Po zadnji modi
bi se oblačila
in nosila bi odštekana krila.

V šoli za punce
vse bi roza bilo,
v torbah pa namesto
zvezkov in knjig,
ležala bi razna ličila,
ogledalca in roza mila.

Kailash Isabel Guzman Tanguma, 4. razred

Slika 34: Maj Žveglič, 9. razred

Slika 35: Alina Šega, 6. razred

LJUBEZEN

Najprej je en sam
 kot nema tišina v vesolju,
 kasneje pa dva
 kot zlatnina v prostoru.
 Le kaj je ta bolezen,
 ki po svetu celi rane vse?
 A je to ljubezen,
 o kateri v šoli učili smo se?
 Ko srca se vnamejo,
 niti močni moške jih ne ustavijo.
 Borijo se, a zaman je vse!
 Oh, ljubezen ...
 Ne moreš ji ubežati,
 nikomur je kar dati.
 Ljubezen ... Naj traja vse dni,
 zbuja s poljubom,
 v objemu zaspi!

Sara Sterle, 9. razred

Slika 36: Erika Debeljak, 9. razred

MOJE RIME

Rumeno je sonce,
 ko otrok je limonce.
 Otrok riše mavrico
 in jo pobarva z barvico.

V šoli se učim iz knjige,
 ki mi da namige.
 Rišem plakat,
 na njemu osat.
 Na bregu stoji hiška,
 zraven pa teče miška.
 Na vrtu cveti sončnica,
 v kuhinji diši enolončnica.
 Mami kupi mi bonbonček,
 da ga spravim v lonček.
 Oblečena sem v majico,
 sestra pa srajco.
 Na travniku stoji strašilo,
 zraven pa leži krmilo.
 V kopalnici leži brisačka,
 v njej zavita je krtačka.

Hana Cimprič, 3. razred

Slika 37: Petra Košmrlj, 9. razred

ŽOGA

Žoga je lahko majhna, velika,
se odbija ali le kotali,
postane lahko vrteč se planet
ali leteč komet.
Otrokom igrat se je z žogo všeč,
zato ni teh iger nikoli preveč.
Z žogo nove prijatelje dobiš,
če pa žoga počí, se razžalostiš.

Maj Žveglič, 9. razred

MAČJA ŠOLA

Nekega večera sem šla spat in sanjala, da sem odšla v svet mačk. Malo sem se razgledala in videla neko stavbo. Šla sem do nje in na njej je pisal napis mačja šola. Razmišljala sem, kako se učijo in kaj se učijo. Zato sem vstopila. Notri je bilo veliko volne, dlak in znakov prepovedane miši. Odšla sem v učilnico in videla tablo v obliki miši. Zraven pa je stala mačja učiteljica. Učili so se, kako ujeti miš, v drugi učilnici so se učili narisati miš in v tretji učilnici kako narediti grbo. Zaslíšala sem nek glas, ki mi je rekel, naj se zbudim. Bila je mami. Tako so se moje mačje sanje končale in obljubila sem si, da bom vsem v šoli povedala mačjo zgodbo.

Lina Poje, 4. razred

V mačji šoli se učijo, kako se ulovi miši, kako se praska, kako se prestraši psa ter kako se nauči svoje mladiče biti tiho. Mačja šola stoji v mačjem mestu. V mačji šoli se učijo najrazličnejši mački in mačke. Suhi, debeli, majhni, veliki, dolgodlaki, kratkodlaki, zelenooki, modrooki, ... Ampak zdaj imajo v mačji šoli velik problem. Poleg mačje šole bodo zdaj naredili pasjo šolo. Da, prav ste slišali, pasjo šolo! Mačke in mački zdaj premišlujejo, kaj bi naredili. Sli so k županu, ampaj jih ni hotel slišati. Potem so lahko le čakali. Ko so se učenci pasje šole vselili, je ravnatelj mačje šole videl, da je ravnatelj pasje šole prijatelj. Šoli sta se takoj spoprijateljili. Vsi so se učili srečno.

Gaja Starc, 4. razred

Nekoč pozimi sem šla s sankami na visok hrib. Spustila sem se s hriba, sank nisem in nisem mogla ustaviti. Drvela sem po hribu navzdol in kar naenkrat sem prispela v Mačje mesto. V vsaki ulici so se sprehajale mačke in mački. V Mačjem mestu so imeli: trgovine, občino, cerkev, šolo in druge urade. Najpomembnejša je bila seveda mačja šola. V njej so se mlade mačke učile za življenje. Učile so se: mačjega materinega jezika, mačje matematike, mačje družbe in naravoslovja in kar dva tuja mačja jezika. Pri pouku mačje glasbe so glasno mijavkale in s ponosom pele mačjo himno. Zlasti rade so telovadile. Pri posebnih mačjih predmetih pa so se učile: loviti miši, prestrašiti mlade gospodinje in jim izmakniti dober kos sira ter jo na debelo zagosti domišljavim psom.

V mačji šoli je vladal najlepši mačji red.

Kailash Isabel Guzman Tanguma, 4. razred

Slika 38: Urška Turk, 9. razred

Slika 41: Tim Bartol, 1. razred

Slika 40: Špela Turk, 1. razred

Slika 39: Jaka Vesel, 1. razred

PRAVLJICA O SLIVI Z MOČJO

Nekoč je za devetimi gorami in devetimi vodami stala mala kočica. V tej kočici pa mama in tri hčere. Starejši dve sta bili zlobni, a mlajša je bila dobrega srca.

Nekega dne pa je mama naročila najstarejši hčeri naj gre služiti k mlinarju, da bodo imeli kaj jesti. Zjutraj je najstarejša hči odšla k mlinarju. Ko je prišla, je zagledala zaprašen in umazan mlin. Tako se ji je gnusil, da ga ni mogla gledati. Mlinar jo je takoj poslal domov. Tako ni najstarejša hči dobila nič denarja. Drugi dan je mogla iti služiti najmlajša hči. Tej se ni mlinar čisto nič gnusil, saj je bila navajena prahu in umazanije. Stopila je do mlina in začela z delom, tedaj pa je mlin začel govoriti. "Hej deklič, če najdeš slivo, ki ima moč, ti dam vse mlinarjevo bogastvo!" Hči je takoj začela z iskanjem in že drugi dan je našla slivo z močjo. Mlinar ji je dal vse njegovo bogastvo in to je bil tudi njegov sin.

Slika 42: Anamarija Volf, 3. razred

Dekle se poročila s sinom in prevzela mlin. Kot mož in žena sta srečno živela do konca svojih dni.

Klara Mišič, 4. razred

MAGIČNA ROŽA

Nekoč za devetimi gorami in devetimi vodami je živela neka gospa, ki je imela tri hčere. Šle so vsak dan nabirati cvetlice.

Nekega dne pa se je zgodilo, da je mimo prišla gospa. Najmlajša je vprašala, če ji da košaro s cveticami. Ker je bila zelo dobrega srca, ji jo je dala. Gospa ji je v zameno dala neko čudno cvetlico. Bila je grda in vsak list je imela drugačne barve. Starka je izginila. Najmlajša sestra je šla domov. Koe je prišla domov, sta se ji sestri smejali, saj je imela najgršo rožo. Šle so spat. Preden je šla spat, si je najmlajša sestra zaželela, da bi imela najlepšega konja izza devetih gora in res drugo jutro je bil pred vrati prelep konj. Sestri sta bili ljubosumni zaradi konja. Drugo noč si je zaželela

lepo obleko in spet je bila zjutraj na klopi obleka. Spet sta bili sestri ljubosumni. Tretjo noč si je zaželela lepega princa. Tretje jutro se je res spet pred vrati prikazal princ in vprašal, kje je najmlajša sestra. Prišla je in na prvi pogled sta se zaljubila.

Tako so najmlajša sestra, princ in konj živeli do konca svojih dni, drugi dve sestri pa sta ostali sami in bili ljubosumni na mlajšo sestro.

Vanesa Balantič, 4. razred

TRI SESTRE IN MATI

Nekoč je za devetimi gorami stala hiša. V tej hši pa so živele tri sestre in mati. Najmlajša je bila najbolj pridna, srednja je bila dobrosrčna in najstarejša nesramna. Mati je vsem trem naročila, da morajo iti v trgovino po najlepšo obleko. Kdor bo prinesel obleko, bo v zameno dobil novo sobo. Najprej je šla najstarejša hči v trgovino in izbrala je modro majico z metuljem. Šla je domov. Nato je šla srednja hči v trgovino in kupila srebrne hlače. Šla je domov. In nazadnje je šla še najmlajša hči v trgovino in kupila lepo krilo, ki je bilo bele barve. Ko je prišla domov še ona, se je mati odločila, da bo novo sobo dobila najmlajša hči. In jo je dobila. Bila je zelo vesela. A drugi sestri sta bili žalostni. In zaradi tega sta šli drugam. Mati in najmlajša hči pa sta živeli skupaj. Tako so tudi vsi srečno živeli do konca svojih dni.

Sara Kordiš, 4. razred

TRIJE SINOVI

Nekoč je za devetimi gorami stala majhna siromašna kočica. V njej so živeli mati in trije sinovi. Ker je bila mati zelo bolna, jim ni mogla kuhati, pomivati in prati obleke, zato jim je nekega dne rekla, naj grejo svojo pot, njo pa naj pustijo doma. Bratje tega niso upoštevali, ker so imeli mamo zelo radi, zato niso šli. A nekega dne so res morali oditi, ker je mama umrla. Preden so odšli, so vzeli vsak svojo culo, nekaj hrane in pijače ter 25 srebrnikov. Hodili so in hodili, bili so zelo utrujeni. Padla je noč, legli so pod staro lipo in zaspali. Drugo jutro niso ležali pod staro lipo, ampak na postelji. Zelo so se prestrašili, a potem je k njihovi postelji stopil kralj, sedaj so se zavedali, da ležijo na kraljevski postelji v gradu. Postregli so jih z bogatim zajtrkom, a potem je najmlajši sin vprašal, kako so sploh prišli sem.

Kralj jim je povedal, da vsako noč po gradu hodijo njegovi stražarji, zagledali so jih in jih odpeljali v grad. Čez nekaj dni je kralj rekel, da lahko ostanejo, kolikor časa hočejo. Sinovi so bili tako veseli, da so začeli skakati sem in tja, gor in dol po sobi, a najmlajši sin se je med skakanjem sem in tja, gor pa dol po sobi spotaknil ob stol in močno padel na tla. Iz kolena mu je tekla kri. Ker kralj ni hotel, da so gostje razočarani, je najmlajšemu sinu rekel, naj gre za njim. Šel je za njim in prišla sta do čudovitega vodnjaka. Kralj je rekel, naj da koleno v vodnjak pa bodo vsa kri in praske izginile. In res, najmlajši sin je res dal nogo v vodnjak in glej vsa kri in praske so izginile. Čez nekaj let se je kralj postaral in počasi mu je zmanjkovalo moči. Zato je nekega dne šibko in hripavo rekel, da tisti, ki bo na njegov grob prinesel 3 vrtnice, bo nov vladar kraljestva in lahko se bo poročil z eno izmed treh njegovih hčera. Nato je kralj umrl.

To je mikalo vse tri sinove. Zato so se odpravili. Prvi brat je našel eno vrtnico, tudi drugi in tretji brat. Hitro so se vrnili v kraljestvo. Na kraljev grob je vsak položil eno vrtnico. Nato so se vsi trije sinovi poročili vsak s svojo princeso. Vsak sin je bil okronan in živeli so do konca svojih dni, razen če niso že umrli.

Tudi vodnjak s čarobno vodo je še vedno poln, razen če se mogoče še ni izsušil!!!

Lina Poje, 4. razred

DEŽEVNIK IN VEZALKA

Peter je spet prišel, odprl kozarec in vezalka je smuknila in jo pobrisala iz kozarca. Mimo je prišel deževnik in v rokah držal šopek prelepih vrtnic in bonbonjere. Vezalka ga je vprašala, zakaj je tu. Deževnik je začel malo jecljati, a potem je vseeno povedal, da bi jo rad povabil na zmenek. Vezalki je postalo malce nerodno, deževniku pa tudi. Deževnik je vezalko vprašal, če bo šla ali ne. Vezalki se je deževnik zdel zelo čeden, zato je rekla ja. Deževnik je poskakoval od veselja. Rekel je, da se dobita ob petih zvečer. Ko je bila ura pet zvečer, se je vezalka začela urejati. Oblekla si je najlepšo obleko, kar jih je imela, še bolj si je skuštrala lase, da bi dobila malo pozornosti od deževnika. Deževnik pa si je dal za vrat metuljčka, čisto nov klobuk, da bi od vezalke dobil malo pozornosti. Vzel je tudi šopek prelepih ivanjščic za vezalko. Dobila sta se pred restavracijo in se imela zelo "fajn".

Lina Poje, 4. razred

V kuhinjo je prišel deževnik in rešil vezalko. Povabil jo je na zmenek. Ker je bila vezalka tako vesela, da jo je rešil, je privolila. Povabil jo je na večerjo. Po večerji sta odšla domov. Doma sta šla spat. Zjutraj, ko sta se zbudila, sta videla, da sta se zapletla. Takoj sta začela vleči vsak v svojo stran. Ampak kaj ko se nista mogla odplesti. Čez nekaj časa pa sta se le odpletla. Takoj sta videla, da ne moreta samo spat. Odločila sta se, da gresta potovati okrog sveta. Tako sta potovala in potovala. V vsaki državi sta si ogledala znamenitosti, po katerih je slovela. Kmalu zatem sta se poročila in imela otroke. Živela sta srečno do konca svojih dni.

Gaja Starc, 4. razred

MOJA RODNA DOMOVINA – JAZ IN SLOVENIJA ČEZ 25 LET

(spis je bil poslan na natečaj Moja rodna domovina in nagrajen s priznanjem)

Slovenija, moja domovina, dom, kjer živim. Majhen košček na svetu, kjer živijo in bodo živeli Slovenci, dobri, iskreni, pošteni ljudje. A kaj so morali prestati naši predniki, dedi, pradedi, da imamo danes tisto, za kar smo se borili že stoletja – svobodo, samostojnost, enakopravnost?

Slovenija je majhna deželica, a za to deželico na sončni strani Alp so se morali boriti, si jo pridobiti s krvavo roko, z žulji, vse to samo za nas, prihodnje rodove, da bomo živeli bolje, kot samostojen in popolnoma enakopraven narod.

Lahko se spomnimo kmečkih uporov, obeh vojn, ko so naši rojaki izgubljali življenja, z mislijo na boljši jutri, pojutrišnjem in za stoletja naprej. A je bilo vredno? Ja, bilo je vredno, pa čeprav, kot rečemo, z velikimi žrtvami, kajti leta 1991 smo kot narod, država postali samostojni in enakopravni vsem drugim večjim narodom, katerih ujetniki smo bili le nekaj deset let nazaj. Takrat smo na Kongresnem trgu v Ljubljani prvič dvignili svojo zastavo, slišali svojo himno in ponosno vzklikali v čast samostojni Republiki Sloveniji.

Ali se zavedamo naših simbolov, himne, zastave, grba? Himna naše Republike Slovenije je pesem, ki jo moramo peti s ponosom, častjo in z mislijo, da svoboda ni bila samoumevna. France Prešeren je v njej pozval narode k prijateljstvu, miru, a njegovih verzov niso upoštevali, še vedno so divjali viharji krvi, preprirov, bombnih napadov. Naša himna je ena redkih himn, ki ne poudarjajo moči, nadvlade svojega naroda, zato ima še toliko višji sijaj, pomen. Biti moramo ponosni, veseli, da imamo himno, ki opeva svobodo vseh narodov, ne samo slovenskega.

Kaj pa Slovenija danes? Lani je naša preljuba domovina praznovala svoj 25. rojstni dan. Kako sem ponosna na svojo domovino, svoj narod! Vendar Slovenija ni več tako svetla, pravljična kot še desetletje nazaj. Danes Slovenija preživlja krizo in jaz srčno upam, da bo zdržala. Biti moramo močni in se ne prepustiti usodi, biti moramo taki, kot so bili že puntarji, Trubar, Prešeren, Levstik ... Zglede moramo iskati pri njih, oni so naše zvezde severnice, ki nam kažejo pravo pot. Verjamem, da smo dovolj trdni, da stopimo skupaj in premagamo prepreke, saj smo vendar Slovenci, čeprav majhni, smo v srcu večji kot drugi.

Sem ponosna Slovenka. Govorim svoj materni jezik – slovenščino. Rada poslušam, govorim, pojem slovensko. Hočem, da postane slovenščina prepoznaven jezik, ne le jezik, ki ga govorita dva milijona ljudi in je za druge popolnoma nepomemben. Slovenci in slovenščina se lahko popolnoma kosamo z Nemci, nemščino, Britanci, angleščino. Sem mnjenja, da se kot narod ne smemo podcenjevati. Upam, da bom s svojim življenjem in delom lahko razsvetljevala ljudi in svet, da kljub majhnosti naše rodne grude obstajamo in smo lahko uspešni, da naš jezik ni vreden manj kot drugi.

Vendar se mi vseeno poraja vprašanje, kako bo čez 25, 30 let. Ali bo Slovenija še dežela miru in ustvarjalnih ljudi, jo bomo znali ohraniti, jo čuvati, obdržati slovenski jezik, kulturo? Bomo zmogli? Jaz verjamem, da smo lahko vse in dosežemo vse, vendar samo, če se skupaj »zbratimo«, kot je rekel Prešeren, če delamo na tem, da bo Slovenija, naša ljuba domovina obstala in v njen jezik ne bomo vpletali tujih zmot, običajev. Temu moramo reči stop! Nismo papige, ki ponavljajo za drugimi, sami smo dovolj inovativni, enkratni. Imamo potencial, le vprašanje je, ali ga bomo izkoristili in poskrbeli za to, da bo Slovenija še Slovenija in ne bo spet padla v tuje kremplje. Če bomo upoštevali pregovor »v slogi je moč«, bomo uspeli. Ohranili bomo belo, modro in rdečo zastavo z grbom v zgornjem levem kotu, himno, naš mili slovenski jezik, kulturo.

Uspeli bomo! Slovenijo si čez 25 let predstavljam kot državo napredka, miru, svobode. In prav svoboda in mir sta glavni stvari, po katerih hrepenimo. Zaključila bom z mislijo, za katero upam, da se vam bo vsidrala v srce in pokazala najboljšo možno rešitev.

Slovenci ponosni smo ljudje,
čeprav preživeli smo veliko gorje.
To naj nam da moč,
da bomo Sloveniji vedno v pomoč!

Urška Turk, 9. razred

GOZDOVI – LES, NARAVNO BOGASTVO IN PRIHODNOST MOJE DOMOVINE!

Okoli nas vzpenjajo se gozdovi, to zeleni so bregovi.
Čez doline in strmine, čez neobdelane ravnine.

Jelka, bukev, hrast, to za najboljšo je porast.
Okoli nas veliko je kisika, tega nepogrešljivega gradnika.

Potočki žuborijo, slapovi derejo, studenci pa pod zemljo potihem pojejo.
Tam rudna so bogastva, zemlje slovenske čast, o preljuba ta gozdarska vas.

Moj očka odličen je lesar, a v delavnici zgleda kot smetar.
Vse se kadi, vse se praši za te snežne, zimske sani.

Poleti pa na vrsti so preše za naše sladke pregreše.
Oj, tako vsem nam je lepo, a v naravi poškodovati drevo
je za vsakega izmed nas grdo.

Gala Bartol, 9. razred

Jutranja zarja gozdne ravni osvetljuje, jih napolnjuje in osrečuje.
Žvrgolenje odmeva ter razodeva veselje in srečo vsem živim sveta.
Od lista do stebila, od krošnje do debla,
sred zelenih moči se človeško oko zlahka sprosti.
Bukev raste in raste, smreka poleg nje pa nikoli ne doraste.
Otroški duh v sebi ima, z bukvijo rada o tem poklepeta.
Vetrič skozi gozd zapihlja, ljubezen med druge zmeraj poda.
Ljudje v gozd radi zahajajo, posebno takrat, ko v sebi miru ne najdejo.
Svežina v njem prisotna je, vsakemu izmed nas potrebna je.
Zato takoj zdaj v gozd se podaj, nikomur ne škodi, te prosim že zdaj!

Sara Sterle, 9. razred

Gozd je naše bogastvo,
za nekatere tudi pravo cesarstvo.
Ljudje v gozdu se sprostijo
pa tudi marsikatero stvar prebolijo.
Drevesa so dom različnih živali,
o čemer smo tudi v šoli brali.
Tu najdemo veliko skrivnosti,
v katerih so razne novosti.

Drevo res ni biti lahko,
saj nikdar ne vemo, kaj z njim bo.
Včasih stoletja živi
ali pa že takoj veje zgubi.

Hrast najtrši je
in je najbolj uporaben za vse.
Tudi bukev, smreka in lipa
so drevesa, kot se šika.
A kaj, ko lubadar jih mori,
kar jih močno boli.

Naša dolžnost je,
da gozd ohranimo
in živali v njem obranimo.
Če tega ne bomo naredili,
bomo tudi sebe izgubili.

Tilen Anzeljc, 9. razred

Gozdovi so vir življenja,
brez njih občutili bi obolenja.
Večkrat zaradi zdravja tja zahajamo,
radi se tudi s prijatelji tam sprehajamo.

Slika 43: Anamarija Volf, 3. razred

Gozdovi za živali so domovina,
za nas ljudi so prava kraljevina.
Tu živi veliko divjih živali,
z njimi smo se ljudje že dobro spoznali.
V gozdu se lahko sprostimo
in tako sovraštvo ter skrbi pogasimo.
V gozdu biti je lepo,
a nikoli ne veš,
kdaj ti veja na glavo padla bo.
Naša dolžnost je ohraniti gozd,
to naj proti lubadarjem ostane skrivnost.
Če tega ne bomo naredili,
si bomo hudo nadlogo storili.

Klemen Kordiš, 9. razred

MUČENIŠKE – ŠOLARSKE (PO ŽUPANČIČEVI ŽEBLJARSKI)

Od sedmih do dveh,
od sedmih do dveh
sedimo v mučeniških klopeh,
vsi s solzami v očeh.
Od sedmih do dveh,
od sedmih do dveh
»nikoli« ne iščemo uteh,
le delamo po najboljših močeh.
Od ponedeljka do petka – spet in spet
od sedmih do treh, od sedmih do treh.
Od mate sem že skoraj zadet,
le kaj mi je treba v šoli sedet
s kupom pridnih deklet!
Spet in spet!
Do osmih od treh,
do osmih do treh
sem še vedno v skrbeh,
naloge je kar na treh straneh,
vse to me preganja v mnogih nočeh.
Devet let, dan za dnem,
od sedmih do treh
sedimo v šolskih klopeh,
vse do zadnjega zvonjenja
v zgodnjih poletnih dneh.

Urška Turk, 9. razred

Od sedmih do ene, od sedmih do ene
so glave zblojene, roke zatečene.
Od sedmih do ene v šoli sedimo
in nič ne govorimo.
Od sedmih do ene v šoli preživimo,
skoraj v njej spimo.
Do petih od treh, do petih od treh

že vse črke spacane,
številke razmetane.
Mi pa pripravljene smo sedet,
da odšli bomo prevzet kakšen novi planet.

Gala Bartol, 9. razred

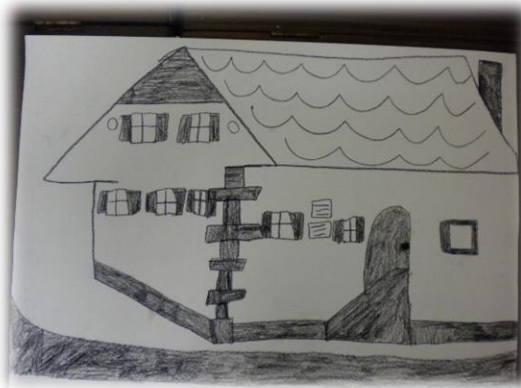
Od sedmih do dveh me mine ves smeh,
popade me huda žalost,
saj mi gre na živce šolska znanost.
Vedno se mi začne spati
že na prvi šolski debati.
Od sedmih do dveh nam učitelji
razlagajo o različnih stvareh.
Nam pa nič ni mar,
kaj briga nas za vse,
kadar se za šolo gre!
Doma sledi še domača naloga,
ta grda nadloga.
Potem se je treba precej učiti,
če hočeš petico dobiti.
Od sedmih do dveh,
od sedmih do dveh;
oh, tega ne zmorem več!
Tako ne bo več šlo,
zato nekaj treba ukreniti bo!

Tilen Anzeljc, 9. razred

Od sedmih do treh,
od sedmih do treh
v šoli veliko je besed,
v glavah odmevajo nam
kot harmonikin meh.

Od sedmih do treh,
od sedmih do treh,
to je naš greh in le malo uteh.
Od sedmih do treh,
od sedmih do treh
se v šoli znojimo,
potem pa je končno – mimo!

Sara Sterle, 9. razred

Slika 44: Ana Lavrič, 2. razred

Od sedmih do dveh,
od sedmih do dveh
zaspani obrazi, težki kot greh,
od sedmih do dveh.
Od sedmih do dveh,
do šestih od treh
ta muka nas žene,
vse (sošolce in mene),
petice nobene,
od sedmih do dveh
vedno ta težki meh.
Zakaj spet?
Zakaj spet ta muka
od sedmih do dveh,
do šestih od treh.

Petra Košmrlj, 9. r

NAROBÉ PRAVLJICA

Tretješolci so iz svojih najljubših pravljic sestavili svojo novo pravljico:

Nekoč so živeli trije prašički. Obiskale so jih tri sestre. S seboj so imele tudi zajčka Hopka. Ena od treh sester se je zaljubila v Petra Klepca. Ko je Elza to izvedelaj, je pričarala ledeno cerkev. Sneguljčica je bila mladoporočencema poročna priča. Ana je spekla poročno torto. Na poroko sta bila povabljeni tudi Lars in Kostja, ki sta poskrbela za okrasitev ledene cerkve. Ženin je prinesel mizico in ji rekel, naj se pogrne. Mizica je bila takoj polna dobrih jedi. Jure začarani je pred oltar prinesel poročna prstana. Sneguljčica ga je poljubila in ga s poljubom odčarala. Tedaj pa je Hopek na orgle zaigral poročno himno. Po slavlju sta šla ženin in nevesta na poročno potovanje. Tam ju je pričakala morska deklica in jima čestitala. Palčica pa je od sreče zajokala. Hopek jima je za poročno darilo podaril grad, v katerem sta s svojo družino srečno živela do konca svojih dni.

Hana, Nik, Vid, Maša, Jan, Žana, Luka in Lovrenc, 3. razred

NAROBÉ PRAVLJICA – ČE ATI ALI BABICA NE ZNATA PRIPOVEDOVATI PRAVLJIC

Hčerka: Oči, oči mi lahko poveš pravljico Trnuljčica?

Oči: No prav. Nekoč je bil grad in v njem se je rodila kozica.

Hčerka: Ne. Rodila se je princesa.

Oči: O, saj res. No in zato so naredili poroko.

Hčerka: Ne, naredili so svatbo, oči.

Oči: Ja, ja in na to svatbo so povabili same zlobne vile, najprijaznejše pa niso.

Hčerka: Pa ne oči, povabili so prijazne vile, zlobne pa niso zaradi tega, ker je bila zlobna.

Oči: O, pa saj res no, in na to poroko je nepričakovano prišla prijazna vila.

Hčerka: Pa oči, zapomni si, zlobna vila in na svatbo.

Oči: Ja, ja, saj vem, no prišla je nepričakovano in ubogi kozici začarala urok nad njo.

Hčerka: Oči, kolikokrat ti moram še povedat, da ni bila kozica, ampak princesa.
 Oči: Oh, ja in prijazna vila je odšla.
 Hčerka: Pa ne, oči, zlobna vila.
 Oči: Ja, ja in takrat je kralj prinesel piškote.
 Hčerka: Oči, ti pa res ne znaš pripovedovati zgodb.
 Oči: Ampak poglej tukaj v časopisu piše.
 Hčerka: Briga me ta tvoj časopis, ampak piškote pa bova delala, kajne?
 Oči: Seveda.

Vanesa Balantič, 4. razred

Vnukinja: A lahko poveš pravljico?
 Babica: Ja. Katero pa?
 Vnukinja: O treh prašičkih.
 Babica: Nekoč sta živela dva prašička.
 Vnukinja: Ne! Trije prašički.
 Babica: No, pa trije prašički. Ki so si izdelali hiške. Prvi je hiško naredil iz opeke, drugi iz slame in tretji iz desk.
 Vnukinja: Ne, ne! Prvi je naredil iz slame, drugi iz desk in tretji iz opeke.
 Babica: Ja, saj res. Nato je prišel prijazen volk in prvemu pomagal.
 Vnukinja: Ne. Prišel je hudoben volk in hišico odpihnil.
 Babica: Ja, no prav. Nato je prišel slo in drugemu rekel, če če mu pomagati.
 Vnukinja: Prišel je volk in mu odpihnil hišico.
 Babica: No, tretjemu pa je odpihnil hišico.
 Vnukinja: Tretjemu ni odpihnil hišice.
 Babica: No, potem sta prašička pobegnila iz vreče. A volk je plezal na drevo, da bo prišel v hišo.
 Vnukinja: Plezal je na lestev.
 Babica: Ja in prišel je v hišo. Še prej pa je padel v vodo. Naenkrat pa je odšel.
 Vnukinja: Padel je v vročo vodo in odšel v svojo hišo.

Sara Kordiš, 4. razred

Hči: Ati, mi lahko pripoveduješ pravljico Trije prašički?
 Ati: Okej, nekoč so živeli trije bratje.
 Hči: Ne, trije prašički.
 Ati: Saj res, oni so si hoteli zgraditi vsak svoj hotel.
 Hči: Oči, ti vse zamešaš, hoteli so si zgraditi vsak svojo hiško.
 Ati: Saj res.
 Ati: Vsak svojo hiško, prva hiška je bila iz loncev, druga iz blaga, tretja pa iz rožic.
 Hči: Ne in ne in ne, prvi je imel hišico iz trdnih opek, drugi iz lesa, tretji pa iz slame.
 Ati: Saj res, potem pa je prišel volk in jim je dal sladkarije.
 Hči: Ne, zapihal je veter in hišice so se podrle, razen prve, ki je bila trdno zgrajena.
 Ati: Saj res, potem pa jih je povabil v kočo na dober čaj.
 Hči: Ne, to pa ni res, volk jih je zaprl v svojo vrečo in šel k prvi hiši.
 Ati: A saj res, potem pa je volk splezal na streho in čez dimnik vrgel tri bonbone.
 Hči: Ne, splezal je in čez dimnik padel v vrel lonec.
 Hči: Ati, ti res ne znaš pripovedovati pravljic, vse poveš narobe. Bonbone mi pa res lahko kupiš.
 Ati: Prav, tu imaš denar.
 In ati je lahko v miru gledal televizijo.

Klara Križ, 4. razred

Ati: Nekoč je živela Francka ...

Jaz: Ne! Nekoč je živel najlepše dekle v vasi.
 Ati: No, prav! Ime ji je bilo Jožica.
 Jaz: Ne! Ime ji je bilo Vesna.
 Ati: Ne, ime ji je bilo Vanesa.
 Ati: Imela je tri enako lepe sestre.
 Jaz: Ne, dve enaki sestri.
 Ati: Po imenu Vanesa in Larisa, ki sta bili bogati.
 Jaz: Ne, bili sta revni.
 Ati: Najstarejša sestra Vesna se je postavljala pred njiju in dobivala denar, hotela je oditi.
 Jaz: Ne, hotela je, da sestri odideta.
 Ati: No, prav. Ampak sestre niso odšle. Tako je najstarejša bila vesela.
 Jaz: Ne, najstarejša je bila žalostna.
 Ati: In živele so srečno. Vanesa in Larisa sta obogateli, Vesna pa je umrla od lakote.

Patricija Košmrlj, 4. razred

ZNAŠLA SEM SE V SREDNJEM VEKU

Včeraj se mi je zgodilo nekaj zelo čudnega. Ko sem šla spat, sem se prebudila in ko sem pogledala čez okno, sem zagledala velik grad. Ko sem odšla ven, sem opazila manjšo vasico in si jo odšla ogledat.

Ko sem zagledala viteza, je prišel do mene in si me dobro ogledal. Privezal me je na konja in odjahala sva do gradu. Ko me je pripeljal do kralja, sem izvedel, da sem podoben roparki, ki je ukradla kralju veliko zlata. Hotel me je obsoditi na smrt. Kralja sem hotel prepričati, da jaz nisem tisti ropar, ampak sem ji le zelo podoben. Kralj mi ni verjel in me je še vedno hotel obsoditi na smrt. V hipu sem se spomnil preproste ukane. Povedal sem, da mu ravnokar kradejo zlato. Kralj in vitez sta šla hitro pogledat v sobo, kjer je imel zlato. Snel sem si vrv in si oblekel viteški oklep, da bi mislili, da sem vitez. Ko sem hodil po dolgem hodniku, so me drugi vitezi zelo čudno gledali, saj mi je bil oklep prevelik. Ko sem hodil, sem zašel v napačno smer. Prišel sem v ječo, kjer so bili ujetniki. Povedali so mi, da je v mestu ropar. Ko oropa kralja, si vedno naredi masko, ki je podobna obrazom meščanov, zato so vsi tu v ječi. Zapornikom sem priskrbel viteško obleko. Ko smo prišli iz gradu, so se zahvalili in odšli. Jaz pa sem si slekel oklep in opazil, da proti meni teče cela kraljeva vojska. Začela sem teči. Ko sem pogledal nazaj, sem padel v luknjo in se nič več nisem spomnil.

Ko sem se zbudil, sem bil na urgenci, saj sem sanjal, medtem pa hodil v spanju in padel po stopnicah.

Ida Košmerl, Emir Avdić, 5. razred

ZNAŠEL SEM SE MED PRALJUDMI

Pred tremi tedni sem se odločil za izlet na morje. Tam sem se odpravil z ladjo na drugi konec sveta. Med plovbo me je posrkal bermudski trikotnik in me vrgel med praljudi. Ko sem prišel tja, sem videl mnogo čudnih živali. Ker je začelo deževati, sem se odpravil v jamo. Tam sem slišal čudne zvoke in sem zagledal kosmate opice. Zelo sem se jih ustrašil, ker so se čudno obnašale in govorile. Takoj sem izvedel, da so praljudje. Nismo se dobro razumeli, zato smo uporabljali pantomimo. Pokazali so mi, kako lovijo živali, jaz pa sem jim pokazal telefon. Oni so bili zelo začudeni in prestrašeni. Nenadoma se je pojavil vrtinec in me posrkal. Ko sem prišel na površje morja, me je odnesel cunami do obale, s katere sem prišel. Bil je zelo lepo in zabavno.

Rok Samsa, Žan Turk, 5. razred

Slika 46: Anja Mohar, 6. razred

Slika 45: Alina Šega, 6. razred

ZNAŠEL SEM SE V SREDNJEM VEKU

Včeraj zvečer smo se igrali za viteze, potem pa je bilo čas za spanje. Kar naenkrat sem se zbudil pred gradom, okoli katerega je bila voda. Vrata so bila odprta, zato sem vstopil. Tam je bilo zelo živahno, kar naenkrat je čez balkon pogledal kralj, ki je razglasil, da pride jutri kralj s sosednjega gradu, da združijo kraljestva. Kralj je mislil, da sem princ iz daljnih krajev, zato me je povabil na večerjo. Na večerji je kralj rekel, da lahko ostanem na gradu, kolikor dolgo hočem. Kar naenkrat je zaropotalo. Nenapovedano je krogla priletela v grad, zelo se je zateslo. Kralj je hitro pritekkel ven. Ukazal je vitezom, naj napadejo, jaz pa sem hotel že iti v grad, a me je kralj prosil, če jim pomagam. Jaz sem se strinjal in se jim pridružil. Nekaj časa smo se borili, zamahnil sem in ne vem, kako mi je uspelo raniti kralja, ki nas je napadel. Zvečer smo imeli veliko gostijo. Zelo sem bil ponosen nase. Bilo je veliko dobre hrane. Tako sem se najedel, da sem skoraj počil. Kar naenkrat sem se zbudil, takrat pa je bil čas, da grem v šolo.

Zala Šega, Aleks Samsa, 5. razred

ZNAŠEL SEM SE MED RIMLJANI

Prejšnjo soboto smo bili v muzeju, kjer smo si ogledovali bojno opremo Rimljanov. Zagledal sem velike sulice in stekel k njim. Med tekom sem se spotaknil in se zbedel ter padel v nezavest. Ko sem se zbudil, sem se znašel na stadionu, kjer sem gledal gladiatorske boje. Zagledal me je cesar in me vprašal, kdo sem in od kod prihajam. Ko sem se predstavil, me je povabil k sebi, da bi z njim dvigoval in spuščal palec in odločal, ali bi ubili ali spustili poražene sužnje. Ko so se končali boji, me je povabil k sebi, da me pogosti in se pogovoriva, kako zgleda kraj, kjer sem doma. Ko sva končala s pogovorom, me je povabil, da vidim, kako tlakujejo cesto in kakšni izgledajo stebri miljniki. Potem pa sem se med potjo za nazaj zbudil iz nezavesti ter se ustrašil, saj sem mislil, da me napada gladiator. Bila pa je samo mami, ki me je budila za v šolo.

Sašo Levstek, Eli Vršič, 5. razred

ZNAŠEL SEM SE V LEDENI DOBI

Zjutraj sem se zbudil, ko je sonce posijalo name. Mama Helena me je poklicala na vroče palačinke. Med zajtrkom mi je razlagala, da me bo peljala k stricu v Nemčijo. Ko sva prispela, sem se strica zelo razveselil in povabil me je na ogled muzeja. V muzeju sem opazil čuden stroj. Pritiskal sem gumb s čudnimi znaki. Majhna lučka je posvetila v moje oči in zletel sem v neki mrzli kraj. Ko sem vstal, sem zagledal belo širno pokrajino in pred mano je stala skupina kosmatih slonov. Spomnil sem se, da sva s stricem v muzeju videla okostja takih slonov, ki se imenujejo mamuti. Nekaj časa sem hodil in padel v veliko luknjo. V luknjo lovci zgrabijo mamute, jih ubijejo in pojejo. Bala sem se, da bodo ubili tudi mene, zato sem si zaželela, da bi šla domov in res, časovni stroj me je poslal domov. Stric je spraševal, kje sem bila, jaz pa sem mu rekla, da sem šla samo po muzeju.

Erika Debeljak, Vida Cimprič, 5. razred

Slika 47: Ažbe Šega, 1. razred

ZNAŠEL SEM SE MED KOLIŠČARJI

Poletnega večera, ko smo se s prijatelji lovili v gozdu, smo našli škatlo, v kateri je bil časovni stroj. Prižgali smo ga in le jaz sem si upal iti v časovni stroj.

Ko sem se teleportiral, sem se znašel v čolnu, ki se je imenoval drevak. Odplul sem na kopno in zagledal mostiščarja. Sledil sem mu in prišel do mostišč. Pretihotapil sem se v enega izmed mostišč. Zagledal sem ognjišče, okoli katerega ni bilo lomljenega apnenca, zato se je mostišče vžgalo. Vsi so bežali z njega, le jaz ne. Šel sem po situlo ter vodo in pričel gasiti ogenj. Ko sem pogasil ogenj, so me vsi imeli za heroja.

Tako so me imeli radi, da me niso pustili domov. Ko sem po dolgem času le prišel domov, sem postal gasilec.

Domen Šega, Miha Bambič, 5. razred

ZNAŠLA SEM SE V LEDENI DOBI

Ko sem bila stara 10 let, sem šla v muzej in tam sem našla časovni stroj. Bil je v kleti, v kateri je bila smrtna tišina. Bil je ves zaprašen. Ko sem si ga ogledovala, me je nekdo porinil vanj. Takoj sem se znašla v ledeni dobi. Pred menoj je bil šestmetrski mamut in zraven dva mladiča. Najprej smo se začudeno gledali, potem so se nečesa ustrašili in me skoraj poteptali. Nato sem zagledala lačnega prednika tigra. Nekaj časa me je lovil, potem je pridrvela podivjana gruča mamutov in ga poteptala, da je na koncu izgledal kot zmazek. Mamuti so mirno odšli, jaz pa sem jim na skrivaj sledila. Ko smo prispeli k njihovem domu, sem se skrila za ogromno skalo, mirovala in jih opazovala. Mlajši mamuti so se skrivali za odraslimi mamuti. Ko sem se premaknila, da bi jih videla bolje, je zdrsnil kamenček. Mamut me je zagledal in me z rilcem ovil, dvignil in nesel pokazat drugim mamutom. Vsi so omedleli, ker me niso še nikoli videli. Ko sem se znebila rilca, sem vzela pet kosti in odšla na isti kraj, kjer sem prišla v ledeno dobo. Kosti sem položila na tla, si malo odrla kožo na roki in jo položila h kostem, zraven pa dodala še dlako od potlačnega tigra. Naenkrat sem izpuhtela v zrak in se vrnila nazaj v muzej.

Lana Lavrič, Ines Lavrič, 5. razred

ZNAŠLA SEM SE MED PRALJUDMI

Prejšnji torek sem se v garaži spotaknila in padla v časovni stroj, ki ga je naredil moj pradedek. Znašla sem se se med praljudmi, ki so strmeli vame. Ko sem jih vprašala, kje sem, so me le čudno gledali. Zgrabili so kamne in jih hoteli vreči vame. Zbežala sem v jamo. Na stenah sem zagledala slike, kako ubijajo mamuta. Potem so me našli in z rokami sem jim skušala dopovedati, da jim nič nočem. Nekako so me razumeli in mi niso hoteli narediti nič slabega. Odvlekli so me k ognju in mi za vrat dali verižico iz kosti, jaz pa njim svojo zlato zapestnico. Prisilili so me, da sem jedla surovo meso, a mi ni teknilo. S sabo sem imela tudi sendvič, ki ga niso hoteli poskusiti. Potem smo odšli v gozd nabirat gozdne sadeže. Prisilili so me, da grem z njimi loviti in ubiti mamuta. Medtem ko smo ga skušali ubiti, me je nekdo zabodel v nogo in me ranil. Komaj sem pobegnila stran od mamuta in odšla v jamo. Tam sem si na rano položila liste dreves. Ko so praljudje prišli v jamo, so mi oskrbeli rano in jo povili s kožami. Potem sem praljudi začela učiti pisati. Najprej sploh niso vedeli, kaj delam, potem pa so pisavo obvladali. Naučila sem jih tudi govoriti. Povedala sem jim, od kod prihajam in da imamo v sodobnosti veliko naprav. Povedala sem jim tudi, da sem k njim prišla s časovnim strojem. Vrniti pa se moram z mobilnim telefonom. Ker niso vedeli, kaj je to mobilni telefon, sem jim ga pokazala. Pri sebi sem imela dva, zato sem jim enega dala. Potem smo se poslovili in odšla sem nazaj v sodobnost. S praljudmi smo se po telefonu pogovarjali o vsem mogočem. Pokazala pa sem jih tudi svojim prijateljem in družini.

Hana Anzeljc, Nina Knavs, 5. razred

ZNAŠLA SEM SE MED RIMLJANI

Prejšnjo nedeljo smo se z avtom napotili k sorodnikom. Nekaj časa smo se peljali, potem pa je nekaj počilo. Kar naenkrat sem zagledala človeka, oblečenega v rjuho. Odpeljal me je v areno. Videla sem dirko z vozovi. Ko se je tekma končala, me je odpeljal v ječo. V njej je bilo veliko poškodovanih ljudi, nekateri pa so celo umirali. V ječo je prišel vojak in me odpeljal v areno. Vsi so se posmehovali mojim oblekam. Potem so me odpeljali k cesarju, ki je odločil, da bom njegova sužnja. Odpeljali so me v njegov dom in me čudno oblekli. Streči sem morala hrano in pijačo. Cesar me je kar naprej nadlegoval, zato sem pobegnila. Cesar je poslal vojake pome, ki so me našli, in me odpeljali nazaj v ječo. Kmalu so me odpeljali v areno in tam sem se morala boriti z vojakom. Vojak me je seveda porazil in po telesu sem začutila bolečine. Zbudila sem se v bolnišnici in vame so boljčali zdravniki.

Ines Kuhar, Kaja Lavrič, 5. razred

LEV IN MIŠ (basen)

Nekega sončnega dne se je miška odpravila v šolo. Poslovala se je od mame in krenila na pot. Vsak dan je šla po isti poti tja in nazaj. Toda tega dne je miško čakalo neprijetno presenečenje.

Ko je hodila, si veselo žvižgala in prepevala, je ob poti srečala velikega leva. Ustavila se je in se spraševala, kaj naj stori. Na srečo je lev spal. Miška se je previdno umaknila za par korakov, da je lev ne bi slišal. Na žalost pa je stopila na suho vejico in zverina se je prebudila. Lev se je razjezil, ker mu je zmotila spanec. Zamahnil je s šapo in miško ujel, nato pa glasno zarjovel. Miška ga je prosila, naj jo izpusti, saj ga res ni hotela prebuditi. Rekla mu je tudi, da bo mamo skrbelo, če se ne bo pravočasno vrnila domov. Lev je bil dober in je miško izpustil. Miška je veselo stekla v šolo.

Kmalu zatem se je lev ujel v past. Stopil je na mrežo, ki ga je potegnila v zrak. Začel je vpiti na pomoč, ker se sam ni mogel osvoboditi. Ko je miška na poti iz šole slišala klice, mu je brž

pritekla na pomoč. Pognala se je v mrežo in se je oprijela. Začela jo je gristi in je vanjo pregriznila veliko luknjo, skozi katero je lev lahko pobegnil.

Nasmejana in vesela sta se poslovila, saj sta postala že kar dobra prijatelja. Odšla sta vsak svojo pot.

Nauk te zgodbe pa je: Dobro se z dobrim vrača.

Kaja Rojec, 7. razred

Slika 50: Anej Žagar, 1. razred

Slika 48: Boban Kitanovski, 1. razred

LISICA IN JEŽ

(basen)

Nekoč je bila huda nevihta, padalo je od jutra do večera. Naslednji dan so lisici zadišali ježki in si je rekla: »Kako naj ga pojem, saj ima vendar bodice!« In odpravila se je, da kakšnega poišče. In je hodila in hodila in kmalu je zagledala enega. Previdno se je odpravila do njega, da se ne prestraši, ker pa je lisica zvita, ga je nagovorila: »Zdravo, ježek, joj, kako si umazan! Skoči vendar v lužo.« Ubogi ježek je

Slika 49: Žan Gerželj Lavrič, 1. razred

skočil in pristal na hrbtu. Nikakor se ni mogel obrniti. Lisica pa je izkoristila ta trenutek in zagrabila ježka za trebuh in ga pojedla.

Nauk te zgodbe je: Pred močnim je šibkejši vedno kriv.

Monika Košmrlj, 7. razred

Slika 51: Leila Starc, 1. razred

DVORNA IN KMEČKA MAČKA

Nekoč sta živeli dve mački, ki sta si bili na las podobni. A prva je živela na dvoru, druga pa na kmetiji. Kmalu sta se srečali in se odločili, da bosta zamenjali vloge. Tako je šla kmečka mačka na veliki dvor, dvorna mačka

pa na kmetijo. Kmečka mačka ni bila preveč srečna, saj se je morala oblačiti v lepa oblačila, v katerih pa se ni počutila dobro. Imela je svojo lastno sobo in morala se je obnašati zelo olikano.

Dvorna mačka pa je morala biti brez svojih oblek, za hrano pa je dobivala le ostanke, ki so ostali od kmeta. Prava kmetova mačka ni zdržala niti tri dni, zato je šla do dvorne mačke in ji rekla, da raje živi mirno in svobodno življenje, ki je več vredno od vsega bogastva. Poslovili sta se, vendar pa sta ostali prijateljici.

Lucija Kordiš, 7. razred

PASJA SODBA V NAŠEM KRAJU (humoreska)

Nekega dne je moj pes Mr. Požreš skočil na sosedov vrt in pojedel vse kosilo, ki je bilo namenjeno sosedovemu psu. Sosed je začel noret, pes pa je hitro stekel domov. Čez teden dni smo dobili pismo, v katerem je pisalo, da se moramo mi in sosed zbrati na sodišču. Najprej sem se smejal, ko pa sem prebral celo pismo, pa sem videl, da mislijo zelo resno. S psom sva šla na sodišče. Sodila nam je sodnica Ana Konda, ki je slovela po svoji strogosti. Zato sem si najel dobro odvetnico Živo Zver. Sodišče je psu določilo kazen, da ne sme en dan nič jesti, meni pa, da ne smem en teden spustiti psa, da bi se z njim igral. Pa še odvzeli so mi ga.

Še dobro sem jo odnesel s takšno kaznijo! V začetku so mi namreč grozili, da me bodo obesili, da bom bolj pazil za drugič!

Mark Bačnik, 7. razred

Slika 52: Nika Košmerl, 6. razred

THE ADOPTED BOY

Not so long ago a child was born but his parents died in a car accident. The child was adopted by the mayor. The child was not happy because the mayor lied about his parents and so he wondered who his mother was. When he grew up, it was time to know the truth after 29 years. But no one remembered anything since the wizard filled up the news. And probably he had caused the accident himself.

Then one day he saw a man sitting on the road. He figured that he probably needed help. At first he was afraid to ask but after some time he gained the courage and went to the sitting man and asked him if he was homeless. The man replied with a yes and said that his name was John. But the adopted man finally realized that he was the sorcerer who had caused the accident. He did a lot of tricks so that the whole world turned against the mayor's adopted son.

Immediately, he asked about his parents. John said that in the mountain under the palace he would find a cave and in the cave there were 105 cages and that he had to open all up. He found out that in the town there were many sad people whose son, daughter, mother or father were missing. They joined, they had fun but they didn't have the key to unlock the cages. Luckily, someone had a wire and with the help of it they got the key so they could rescue all the imprisoned people and set fire to the wizard at the stake. This is also the end of the story.

Jan Žveglič, 7. razred

ABRA KADABRA

A long, long time ago there lived a wizard. He lived in a forest on a hill. He was a very friendly wizard until he got a magic book of spells. With his wand he cast a spell on all the animals he saw in the forest. He mixed up parts of their body. To the bear he gave a pig's nose and a tail, he gave wings to a frog, bunny's ears to an owl. All the animals were so sad, so they went to the sly fox, but the fox was jinxed too. The animals told about this to the hedgehog who wasn't jinxed. He had a good idea how to stop the mean Abra Kadabra. The animals all agreed with his idea.

The next morning Abra Kadabra woke up very early because he'd heard something strange under his bed. He looked under it, but he didn't see anything. He stood up and he walked slowly to the wardrobe. Before he opened it, a creature jumped out and said, "I am the forest witch. If you don't break the spell on animals, I'll cast a spell on you and you will become an ugly frog!" Abra Kadabra was very scared of her, so he obeyed her. All the animals became normal. Abra Kadabra was now friend to all of them. But he didn't know one thing. The forest witch were actually the animals, the bear, the crow and the hedgehog. And there was peace and friendship in that forest ever after.

Ajda Lavrič, 7. razred

THE PIRATE

A long, long time ago there lived a pirate. He lived on an island. One day he found an important stone. Then he went to the castle and gave that stone to the king. The king was really happy and he gave the pirate drink and food. Then the pirate travelled around the world. He found an important rope. Then he went to the castle again and gave the king that rope. The king was happy again and he gave the pirate a lot of money. Then the pirate travelled the world. And he found an important key. Again, he went to the castle to give the key to the king. The king was happy again and he gave the pirate a new boat. And so the pirate decided to go home to his island. When he came home, he went to sleep because he was tired. He slept for three days and three nights. He lived happily ever after.

Kaja Rojec, 7. razred

A POOR SHEPHERD

Once upon a time, there lived king in a beautiful land. His family were very rich. They lived in a big castle. It had eight towers and near the castle there was a king's farm. The Queen was a very smart woman. She had a nice brown-white horse with wings, so she sometimes went on a short journey around the land. When she came home, she took care of the horse. But for her, the most beautiful animal was the snake. She loved snakes. But she couldn't have any because her husband didn't allow her. The King just didn't love animals as much as the queen did.

They had a shepherd called Jimmy who was very kind. He took the sheep to the hills every day. And this shepherd fell in love. He loved the queen and king's daughter Lindsey. He thought they were destined for each other and they would live together some day. So he asked the fox if it could help. Jimmy wanted to kiss Lindsey and be happy. The fox was shepherd's pet. It wasn't a bad but a kind fox. The fox told Jimmy to write a love letter to the princess. So he sent the princess a secret message. There wasn't a signature. There was just the inscription:

Dear Lindsey!

Your eyes are the most beautiful and your kindness is amazing. Please, marry me because I love you.

Your secret admirer.

When she saw the message, she said, "I hope the shepherd didn't write this because he is awful. I'm love with a beautiful rich rider Jake. I will send the message back". So she wrote back:

"You are a bad man. I don't want to see you ever again".

When he saw the message, he killed himself with a knife. Knights buried him behind the castle where the graveyard was. But the princess was very happy. So Jake married Lindsey and they lived for many years. They had a son Johnny and daughter Carry. Their son became a knight and their daughter became a cook. And everybody lived to the end of their lives.

Katja Lavrič, 7. razred

THE MAGIC MEDICINE

Once upon a time in a small village there lived a girl and her grandma. The grandma was very ill but the little girl couldn't help her. She didn't have enough money to go to the doctor. But she knew that the wizard had a medicine for her grandma so she went to the wizard's castle. She entered the castle and went to the biggest door and behind that door there was a dragon. It was sleeping and the girl was very scared so she started to scream and, suddenly, the old wizard appeared behind her and he wasn't happy to see her. He asked her what she was doing in his castle and then she told him the story about her grandma. And yet the wizard didn't care about this. The girl became very sad and she started to cry. The wizard was sick of her so he gave her the medicine for her grandma. She quickly went home and gave it to her grandma. Grandma soon felt much better and she was finally in a good mood again. They lived happily and in peace for long years to come.

Lucija Kordiš, 7. razred

A WOODCUTTER

A long, long time ago, there lived a king and a poor woodcutter. He lived without enough food. The king gave the woodcutter the task to kidnap a princess. He accepted this task and off he went. He walked and walked and after three days, he came to the castle where the princess lived. He had a chainsaw. He started to carry out his task. He first cut through the wooden door, but no, behind the door stood two knights. They fought the woodcutter off and he had to go home empty-handed. After ten days, he returned to the castle with a friend. Again, he first cut the door and his friend joined him. They went to the room of the princess. But once more the knights stood behind the door. They fought with the boys and they went home again. After seven days, the woodcutter returned, but this time he brought all his friends along. There were ten boys altogether. They all went to the princess's room, they kidnapped her and she came with the boys to the castle where the King was waiting for her. He was very happy. After three years, they got married and they were happy. The woodcutter got food and some money and he got married too and had seven children. They lived happily until they died.

Mark Bačnik, 7. razred

A POT OF GOLD

Once upon a time, there was a boy who lived with his mother. They were so poor that they couldn't afford to buy their daily bread. One day the boy decided to go and ask his neighbours for help and if he could work for them. Their neighbours were very rich, they even had a castle of their own. But they were very mean. They didn't accept him. The boy was very disappointed and sad. Mother told him about some treasure that she had heard of. "Look for a rainbow", she said. And when the rainbow appeared, the boy listened to his mom and went towards it. He walked and walked and he saw a shiny thing. He looked closer at it and there was a pot of gold. He was very happy. But from behind a tree there came a giant. He was very scary and ugly but he was very friendly. He helped the boy and his mom and the neighbours were really envious. But the mother and the boy were happy and they lived happily ever after.

Monika Košmrlj, 7. razred

THE VILLAGE OF GIANTS

Once upon a time, in the magical forest, there was a small village. But in that village lived evil giants with a special power. Near that village was a town. In the middle of the town, there was a castle. The giants always attacked this town and stole all the money and food. But one day, the king of this town said, "He that can beat the giants of the village, will get my daughter for his wife." And the next day a lot of villagers attacked the giants' village with weapons but they didn't succeed. But after a month there came a boy who wanted to attack their village. Everybody said, "You can't beat their village." But the boy was a wizard. He had special power and he could be invisible. One day he really went to the giants' village. He walked for three days and three nights. He made himself invisible. And when it was night, he set the whole village on fire. When the boy returned to his hometown, all the people were happy for his victory. The king gave him his daughter for a wife. Then the king asked the boy, "How could you beat their village?" But the boy replied, "That is a secret."

Nika Košmerl, 7. razred

THE THREE PIGS

Once upon a time, there were three pigs. They lived together in a small house. They got along with each other very well until they got into a fight because of the amount of food they had been eating. So, they decided to go and search the world for better life. The first pig bought a nice shiny car. He was happy until a tire broke. He wanted to change it but he had nobody to hold the car up for him. He started crying. Meanwhile, the other pig was building a house. A nice big house. But when he tried to fix the roof, there was nobody to help him holding the ladder. He gave up and started whining. The third pig was not alone because he met a lot of new friends but something was missing. His real family, his real brothers who were the only ones with whom he could really enjoy life and share his happiness with. So he decided to find them. He invited all of his friends and they went all around the world. Soon they found the first pig. They helped him change the tire and together they drove away in the car. Even faster they found the second pig and they fixed the roof in no time. The three pigs and their new friends were proud of themselves. Together they lived happily ever after in the big house surrounded with love and friendship.

Saša Turk, 7. razred

THE YOUNGEST SON

A long time ago, somewhere deep in the woods, there was a small cottage. In this cottage, there was a small family. In this family, there was a man and there was a woman. They had a dog because the woman was a shepherd. She worked for a king of the other land.

One day, the woman came to the king and the king said, "You must drive my sheep to another king." The woman agreed although she knew that the journey would be very long and difficult. She walked and walked and suddenly she came across this strange creature. At first, she thought she was dreaming but she wasn't! Slowly the woman went to the fairy. She was crying. The woman calmed her down and they talked for a while. The fairy told the woman that she was lost and didn't know which way was the right way to her home. The woman asked her where she was going. The fairy told her that she was headed a 100 kilometres away to the other land. The woman said, "Well, I am headed for the other land too! Let's go together." And they walked and walked for 3 days and 3 nights. After half of the journey, the fairy was very tired and the woman carried her. Finally, after 10 days of walking, they reached the other land. They were so excited and happy. The woman sold the sheep and they headed home.

When they came home, the fairy saw how poor the woman was. The woman said, "Yes, all I have is 3 coins. My husband is a woodcutter. Right now he is in the woods working.!" Then the fairy said, "Well, you helped me. So I will help you." The woman said, "Oh, it's alright." The fairy took her stick and turned the poor cottage into a mighty castle full of gold and diamonds. The woman was very happy. When the husband came home, he saw the mighty castle. At first, he thought he came in the wrong place, but he saw his woman and the fairy. The wife and the husband lived in the castle with the fairy for long time. They had seven children. The family was happy and lived in peace for a very long time.

One morning someone knocked on the castle door very loudly. It was the king from the other land. The woman went down to open the door. When the door opened, she saw the king and his army behind him. He told her that the other empire had started a war against his empire. The king asked the woman if he and his army could hide in this castle. The woman agreed and let the king in. He went to the tower and looked through the window and suddenly he saw the enemy army rush through the village and burn the village down. He was very scared and he went down to his army and gave the order to defend the castle to the last man. At first soldiers and knights were scared and didn't agree with the king. But they slowly started to join him on his mission. The knights prepared for fight and checked if the doors were closed. Some of the knights took their bows and went to the roof to surprise the enemy army. But the enemy army was smart and they sent an innocent villager to check how strong the enemy defense was. He knocked on the door and the woman opened. The villager was honest and told the woman why he'd come to her castle. The woman immediately called the king and gave the order to defend the castle to the last man. The king shouted attack! And knights rushed against the enemy army. They defeated the enemy army although they were smaller.

After that day there were no more wars and no more violence in that land. Many years had passed away since that battle and they all lived in peace. The husband, although he was a king, was still working in the woods chopping the trees.

One day the woman and the fairy were outside in the field. The children were in their rooms playing with their toys. The oldest one was still sleeping. The king came home and called all the children downstairs. He told them that he and their mother were very old and would die soon. The children were very sad. The king said, "Each of you will get some of my kingdom." Then he looked at the oldest son and said, "You, my son, you will be the next king." Sadly, those were the king's last words. After that king and the queen died. The seven children were alone. They didn't know what to do. But the fairy was still alive but also very old. However, now the oldest son was responsible for the brothers and for the entire kingdom. The kingdom

was bigger every year, so the new king decided to extend his kingdom to other lands. He gathered his army and attacked the kingdom of the other land. The second son was the helper and priest of the kingdom. He came to his brother and reminded him of what the father had told them. He also said, "You mustn't attack the other kingdom, that's illegal." The king wasn't listening and said to the guards, "Kill him and burry him high in the mountains." And what he said happened. The guards took him high to the mountains and shot him dead.

The next day the five brothers thought that the sixth brother had committed suicide. But they were wrong. At about one o'clock after lunch, the king heard some strange voices outside. He gave the order to the guards to have a look of what was going on outside. But the guards didn't come back. The king was very scared. He went outside by himself, and saw an enormous army. He ran inside, gathered the army and ordered to prepare the defense. Fortunately, the luck was on their side. The friendly army defeated the enemy for the second time. But this was nothing compared to the battle on the following day. In that battle, the enemy attacked at night when everyone was sleeping. But everyone wasn't inside. The youngest son was outside in the forest. When he was walking home, he saw a fire on his castle. The castle was on fire! Then he saw an enemy army and his older brothers. The brothers were standing in a line and they were being executed. The youngest son was only ten years old. In tears he watched how everything he had was disappearing in flames.

The years passed away quickly and the youngest son was now 18 years old. He grew up in the streets. On the tenth anniversary of the tragedy, he came to the castle, fell on his knees and started to cry. He was angry and sad at the same time. He created his own kingdom. It was very rich and big. The fairy helped him again. Finally, after 20 years of gathering men for his army and preparing the defense, the youngest son was ready for revenge. He gathered an army of ten thousand men and attacked the other kingdom. He told the men, "If you die today, you will die honorably and bravely. And when you find the king of the other land, don't kill him. Bring him to me! Alive!" And the battle began. The friendly army won and burned the enemy castle to the ground. They also found the king and put a blanket over his face. When the youngest son took off the blanket, he saw his brother! He almost died from a heart attack. He didn't know what to do and what to say. The older brother said to the younger, "Kill me!" But the youngest son let him live. And this was the end of a long and hard friendship. The youngest brother put him in prison and later he was a slave in his kingdom. The youngest son then lived for a very long, long time. If you go to the woods today, you may still hear the screams of the oldest brother.

Aljaž Cimprič, 7. razred

GENERACIJA, KI SE JE POSLOVILA

Nadja po svetu bo hodila
in se marsikaj naučila.

Urška pridno se je učila,
tri zlata si je priborila.

Erika se bo na frizerski učila,
da bi nam frizure naredila.

Tilen veliko na šolo je dal,
zato računalničar bo postal.

Gala veliko je plesala,
šola ji bila je ena šala.

David v Emilovi družbi bo užival
in na orodjarski znanje bo dobival.

Vanja geodetka bo postala
in bo vse meje razvozlala.

Sandra slaščičarka bo postala,
dobro jedla, malo spala.

Anita za šolo ni skrbela,
njen life je ena sama karamela.

Damjan se ni posebno učil,
raje se je za žogo podil.

Tadej rad je prišepetoval,
sam je za pet znal.

Pia je rada govorila,
zato veliko snovi je zamudila.

Sara se je za fanti podila,
namesto, da bi se učila.

Miha nikoli izražat spremenljivk ni znal,
zmeraj Miri pritisk dvigoval.

Emil veliko ni znal,
sam zgodovino si je izmišljeval.

Klemen rad kamero je imel,
za valetu je vse filmčke posnel.

Petra velikokrat je zamudila,
a vseeno je veliko petk dobila.

Maj rad ljudi ima,
zato na zdravstveno se poda

